

100 bài Hiện Thực 4

TNT Mặc Giang

thnhattan@yahoo.com.au

1. Diện bích riêng mình
2. Bóng thời gian tim tím
3. Lung linh bờ thạch thảo
4. Đốt tâm nguyên
5. Nhớ Thiều Nguyên
6. Núp bóng sân chùa
7. Trường giang mặc tử
8. Mở cửa tình thương
9. Chân thân bất tuyệt
10. Gõ tiếng Diệt - Sinh
11. Bảo châu như ý
12. Kết một Đài Sen
13. Tâm như bất thối
14. Dòng sông nhân ái
15. Tàn cát bụi
16. Bóng núi lưng đồi
17. Ai bảo em là thơ
18. Nói tiếng yêu thương
19. Văn thơ tuyệt mỹ
20. Biết bao giờ
21. Đừng hỏi ngày mai
22. Chuyến xe vô thường
23. Nhà xưa ta đó
24. Tìm tiếng lặng thinh
25. Ai bảo em lặng thinh
26. Tìm em từ thuở
27. Đừng hỏi chi em
28. Đỉnh uyên nguyên
29. Tuyệt thế em tôi
30. Vượt thoát không thời
31. Kết vòng hư vô
32. Mơ ...!
33. Núi ngả lưng đồi
34. Biết sống dễ không
35. Xuân cười gió nắng
36. Bài ca bất tuyệt
37. Khép cửa vô môn
38. Điệp khúc an bình
39. Khi nào mới đến ngày mai
40. Những cánh Hoa Rừng
41. Trái tim biết thờ

42. Bãi đầm lầy
43. Lâu đài cổ
44. Mỗi người là Đấng Vô Song
45. Giữa vành hư vô
46. Gói mộng vô sinh
47. Vòng tay ôm vũ trụ
48. Đừng hỏi ngày mai
49. Hoa Vũ Trụ
50. Nhớ lại chùa xưa
51. Mở cửa thiên thai
52. Cuốn thả bờ lau
53. Chiếc bóng hợp tan
54. Võ cánh phương đài
55. Xuân Hoa bốn mùa
56. Thông Điệp sống
57. Sỏi đá kêu đau
58. Một mái chùa quê
59. Từ kiếp nào
60. Đợi trăng về
61. Cửa Chùa
62. Chuyến Xe Tam Thừa
63. Giọt lệ sâu màu nhiệm
64. Người và tôi đã thấy
65. Cuộc đời nào đau khổ !
66. Trên đường ta đi
67. Tôi tìm em
68. Vì em, nên tôi
69. Em từ nay thôi khóc
70. Đạo vàng tỏa rạng Như An
71. Tọa thị phương đài
72. Không mộng hoa gầy
73. Có đôi gì không
74. Tĩnh mộng hồn đau
75. Có một ngày
76. Từ già con tàu
77. Hành trình lữ thứ
78. Cùng ta xuyên vũ trụ
79. Tử Thần lên tiếng !
80. Gió thoảng đêm dài
81. Tìm em cho đến vô cùng
82. Mai tôi đi rồi
83. Kết tòa thiên thu
84. Khép cửa đêm dài
85. Tiếng gõ cô liêu
86. Còn gì sau trái tim đau
87. Trái tim đau

88. *Ta mang một trái tim đau*
89. *Thắp đèn trượng phu*
90. *Câu thơ bỏ ngõ*
91. *Ca vang cùng vạn thế*
92. *Dữ - Hiền nhân thế*
93. *Hằng hữu vô cùng*
94. *Tặng một cõi thơ*
95. *Xin ngưỡng phục*
96. *Trả trăng về*
97. *Hư vô nhờ hạt bụi*
98. *Trăng tàn chưa pha !*
99. *Thế thái nhân tình*
100. *Mỉm nụ cười khô*

10 bài – Hiện Thực 31

1. *Diện bích riêng mình*
2. *Bóng thời gian tim tím*
3. *Lung linh bờ thạch thảo*
4. *Đốt tâm nguyên*
5. *Nhớ Thiệu Nguyên*
6. *Núp bóng sân chùa*
7. *Trường giang mặc tử*
8. *Mở cửa tình thương*
9. *Chân thân bất tuyệt*
10. *Gõ tiếng Diệt - Sinh*

Diện bích riêng mình

Tháng 11 – 2007

Mấy mươi năm, kiếp viễn phương
Mấy mươi năm, mấy đoạn trường
Bao niềm đau tím ruột
Xéo dầy nát mảnh tình thương

Mấy mươi năm, một cuộc đời
Mấy mươi năm, mấy biển khơi
Nghe trùng dương réo gọi
Xanh xanh đập vỗ sóng mòi

Mấy mươi năm, một chuyến đi
Mấy mươi năm, biết nói gì
Phương trời chim mỗi cánh
Đường dài thăm thẳm buồn bay

Mấy mươi năm, một chuyện về
Mấy mươi năm, mấy sơn Khê
Vạc rùng reo gió núi
Trăng soi đôi bóng tình quê

Mỗi một năm, mấy trăm đêm
Mấy mươi năm, cấp số nhân
Tấm màn treo cửa sổ
Canh trâu vạ lý cơ phần

Mấy mươi năm, độc ảnh hình
Mấy mươi năm, tiếng vô thanh
Tâm can nghe thấm thấu
Mênh mông diện bích riêng mình.

Bóng thời gian tím tím

Tháng 11 – 2007

Chân bước đi trên đường xưa quê cũ
Đã từ ly một khoảng mấy mươi năm
Đang đứng đây, mà sao thấy xa xăm
Giữa quá khứ - hôm nay, là một trời xa lạ

Nghe tâm tư bồn chồn rơi hai ngã
Chấp nhận thì không lẽ như thế sao
Chối từ thì sự thật hay chiêm bao
Sóng lăn tăn, vỗ đôi bờ hiu hắt

Hỏi dĩ vãng, chìm sâu, im bật
Hỏi xa mờ, lặng lẽ, ngậm câm
Hỏi hôm nay, cây cỏ thì thâm
Bóng thời gian, bào mòn tất cả

Kìa, rong rêu, mấy lớp gò ghè sỏi đá
Kìa, sóng xô, mấy lần bồi lở men sông
Kìa, nương dâu, biến cải ao lạch ruộng đồng
Còn con người, tàn tạ chất chồng tuổi tác

Bờ lau mờ bụi cát
Tiếng vạc động canh khuya
Ngàn sao gọi đêm về
Vạc rùng reo gió núi

Còn đâu nữa, con nai vàng bên bờ suối
Còn đâu nữa, lúa mạch ngậm sữa non

Con đường xưa phai nhạt cả lời mòn
Đành chấp nhận bóng thời gian tím tím.

Lung linh bờ thạch thảo

Tháng 11 – 2007

Giọt châu sa vo tròn trên nét ngọc
Lăn lưng chừng đứng lại giữa gò nông
Mắt buồn buồn nhìn về cõi mệnh mong
Giây phút cuối chìm sâu thêm băng giá

Mỗi ly biệt nhũn mềm hồn sỏi đá
Mỗi hợp tan chín ửng cả tâm tư
Sóng lặng yên mà thuyền lại lắc lư
Đất bất động mà bước chân lão đảo

Giữa dòng người, nhưng không nghe huyền ảo
Lững thững đi từng bước đếm đặng trình
Trong mệnh mang, vắng ngắt cả vô thanh
Khua từng nhịp vọng vang đường cô lữ

Người đi đi, về phương trời viễn xứ
Người về đi, về cuối góc niềm tây
Cửa kín khe, se thất gió heo may
Thổi lạnh lạnh buốt tâm can tê tái

Vàng trăng tròn, khoét sâu vàng trăng khuyết
Đeo loanh quanh, một vệt mỏng lưng trời
Vất cong cong, hứng trống rỗng chơi vơi
Những gì còn và những gì đã mất

Đời là một cõi mộng
Cõi mộng nào là thực
Đời là giấc chiêm bao
Chiêm bao nào là mơ
Đang sống đây, mà sao lại trở vơ
Dòng nhân thế va trường thành hư ảo

Gió man mác lung linh bờ thạch thảo
Mây bay bay lơ lửng gác đầu non
Ta riêng ta, một khối mộng tâm hồn
Vẫn hiện hữu giữa muôn ngàn trụ vũ.

Đốt tâm nguyên

Tháng 12 – 2007

Sao lại gọi truyền đăng tục diệm
Sao lại gọi kẻ thế truyền thừa
Trước Bảo Tháp nghe lòng xao xuyên
Đốt tâm nguyên ra sức dựng xây

Không làm gì ô danh cổ đức
Không làm gì hoen ố thiên môn
Tặng Ni hồi tin yêu dẫn bước
Tay đan tay gìn giữ sắt son

Một đánh lễ dẫn lòng ghi nhớ
Tám thân này không bội ân sư
Có như thế mới nên đánh lễ
Nếu không thì bản áo Như Lai

Nâu sồng một mảnh đeo vai
Đạo - đời, hai gánh đường dài dặm soi
Nếu không, uổng phí một đời
Lại đem sương bạc mà phơi nắng chiều

Thà không khoác áo nâu sồng
Chứ không làm như chiếc áo
Thà không Thích Tử đeo dòng
Chứ không nương nhờ cơm cháo
Thân mang, tay xách, vai gồng
Tâm tư tôi luyện nức lòng chưa thôi.

Nhớ Thiều Nguyên

Tháng 12 – 2007

Thiều Nguyên, thế núi lưng đồi
Quang Huyền, đại thụ một đời độc cư
Trăm năm một kiếp gần dư
Sử vàng rạn nét tư nghi đan thanh
Tịch liêu bóng cả buồng màn
Mấy vòng kèm tỏa đoạn đành ruột đau
Đến đây, da thấm thịt thau
Phong sương tuế nguyệt, sắc màu thời gian
Đến đây, một mảnh quan san
Thiều Nguyên trầm mịch, mây ngàn bay bay
Đến đây, chưa thỏa lòng này
Đôi bờ mi đọng, cay cay giọt nồng
Xích xiềng phù thế đeo gông

Nhân danh, giả tướng, tréo tròn trần lao
Trùng dương, bọt sóng ba đào
Trường Sơn, gió bụi xạc xào bờ lau
Tang thương vùi lấp biển dâu
Dòng sông cách trở nhịp cầu lại qua
Thiền Nguyên, đứng ngó xa xa
Vị non, vị nước, vị gia khắc lòng
Nhìn thôi, thỏa chút hoài mong
Sương đêm thấm lạnh, chờ hong nắng chiều
Hoàng hôn rải bóng cô liêu
Thiền Nguyên, ôi ! nhớ thương nhiều Thiền Nguyên.

Núp bóng sân chùa

Tháng 11 – 2007

Hỡi ai núp bóng sân chùa
Nâu sồng, áo vải có thừa hay không
Đừng đem quãng gánh dòng sông
Khác chi bèo bọt bênh bồng trôi đi
Đạo tâm, đạo lực, vô nghi
Ngược dòng sinh tử có chi ngại ngần
Sao đem phủ lớp phong trần
Kìa xem cát bụi phù vân khác gì
Dọc đường sỏi đá ai vì
Chông gai ai gánh, ai vì cho ai
Thương không áo ngắn lưng dài
Co đầu rút cổ leo đài rong rêu
Xưa nay, rác rưởi lều bều
Bức tranh nhân ảnh còn trên lòng người
Hô hô, mắt nhắm, miệng cười
Miễn đeo hoang tưởng cuộc đời của ta
Bôi son, phết gấm lụa là
Ổm ờ cam ngọng, núp nhà Như Lai
Tung hô, thừa Cự, thừa Ngài
Một mai rớt xuống tuyền đài khóc thương
Ngoài đời đã lắm ma vương
Trong đạo không thiếu những phường ác ma
Lại than nghiệt ngã ta bà
Dấn thân phụng sự mới là trượng phu !

Trường giang mặc tử

Tháng 12 – 2007

Cam tuyền bên bờ suối
Trang trái đức thanh lương

Gieo cam lộ cảnh dương
Giữa trần ai thống khổ

Mưa nguồn xanh cây lá
Pháp nhũ thấm ân sâu
Hạnh phúc và khổ đau
Hai con đường đổ ky

Nhưng biết nhìn thật kỹ
Vốn là một không hai
Khi tỉnh giấc mê dài
Muôn sông ra đại hải

Nhân sinh đừng ái ngại
Hãy nhìn kia rùa mù
Đừng sống mãi ao tù
Đeo gông cùm nghiệt ngã

Dẫm đi trên sỏi đá
Bước qua mọi chông gai
Đâu không có hoa cài
Trên đường muôn vạn lối

Ta nằm yên đánh giấc
Rung động cả thiên thu
Sóng biếc vỗ đôi bờ
Sông trường giang mặc tử.

Mở cửa tình thương

Tháng 12 – 2007

Nghe gì không em hỏi
Hoa cỏ ngậm mùi sương
Nghe gì không anh hỏi
Sỏi đá gọi bên đường

Long lanh từng tia nắng
Reo ấm áp ngày về
Đêm đêm chìm thanh vắng
Reo vạn lý sơn khê

Vang đời cao gió hát
Liên điệp khúc vãn vương
Lan sông sâu biển rộng
Đâu không bến tình thương

Chuông ngân dài tỉnh thức
Tiếng thanh thoát trong lành
Không còn đâu lẫn mức
Như mây trắng trời xanh

Ca vang đời thế kỷ
Vượt ranh giới biên cương
Nở rùng hoa thiên lý
Tỏa ngát ngát muôn phương

Hướng đi muôn vạn lối
Hướng đến muôn vạn đường
Nhân sinh đừng khắc khoải
Hãy mở cửa tình thương
Không sầu muộn vương vương.

Chân thân bất tuyệt

Tháng 12 – 2007

Sương đêm không ướt áo
Mưa gió phớt đầu trần
Như một áng phù vân
Bay giữa ngàn mây biếc

Ta ngồi đây, ai biết
Vốn hiện hữu ngàn xưa
Đến mãi mãi ngàn sau
Chân thân còn nguyên vẹn

Ra đi không ước hẹn
Sao khắc khoải chia lìa
Ô kia, ánh sao khuya
Đêm đêm đâu có mất

Giữa ngàn mây xanh ngát
Thuyền ai đậu bên đê
Sông bến cũ vỗ về
Dòng sông xưa nguyên vẹn

Trường giang sông nước ấy
Vẫn sông nước muôn đời
Nghe tiếng nói không lời
Là thanh âm bất diệt

Kìa chân thân bất tuyệt
Ta muôn thưở tồn sinh.

Gõ tiếng Diệt - Sinh

Tháng 12 – 2007

Qua dòng sông sinh diệt
Ta gõ tiếng diệt sinh
Nhận chân được bóng hình
Đã từ vô lượng kiếp

Ta lên đường đi tiếp
Cho đến tận hôm nay
Mãi mãi đến ngày mai
Ưu đàm hoa bát ngát

Từ vô tử không khác
Đến vô chung không màng
Đường thánh đức thênh thang
Ánh đạo vàng rạng rỡ

Giữa rừng hoang hoa nở
Ngàn cây lá xanh tươi
Sương ngậm cỏ reo cười
Trùng trùng muôn vạn hữu

Qua vĩ tuyến Thành - Trụ
Qua kinh tuyến Hoại – Không
Nhẹ hơn áng mây hồng
Treo giữa thêm hư ảo

Qua dòng sông sinh diệt
Nhìn bóng dáng diệt sinh
Ta, tự thể nguyên trình
Em cùng ta hiện hữu.

10 bài – Hiện thực 32

- 1. Bảo châu như ý*
- 2. Kết một Đài Sen*
- 3. Tâm như bất thối*
- 4. Dòng sông nhân ái*
- 5. Tàn cát bụi*
- 6. Bóng núi lưng đồi*
- 7. Ai bảo em là thơ*
- 8. Nói tiếng yêu thương*

9. *Vân thơ tuyệt mỹ*
10. *Biết bao giờ*

Bảo châu như ý

Tháng 12 – 2007

Giữa rừng hoang hiu hắt
Ta nằm nghe tiếng khóc
Của muôn loại nhiều nhưong
Khắp ba nẻo sáu đường
Ban từ ân tế độ

Chúng sinh còn đau khổ
Ta mạnh bước lên đường
Chúng sinh chưa tỏ tường
Ta mọc hầu bao lớn

Đeo phong trần một gánh
Quảy một túi trên vai
Nhìn sinh tử không hai
Vẫn là sông là núi

Nhìn sâu vào ba cõi
Như gió thoảng mây bay
Kiếp sinh linh đọa đày
Nghe rồi mau tỉnh ngộ

Hoa từ bi nở rộ
Hoa chân lý đơm bông
Hoa pháp giới rộng không
Đó là hoa tự tánh

Xưa nay trầm luân mãi
Bởi mê giác hai đường
Mở rộng, thông tay buông
Mắt hai đầu chung - thị

Kìa bảo châu như ý
Ta cất bước ra đi.

Kết một Đài Sen

Tháng 12 – 2007

Một ngày mai em nhé

Ta sẽ nói em nghe
Nhìn sông nước đây này
Nghe gì không sóng vỗ

Dừng tâm tư, bỏ ngõ
Cái gì vỗ, nói đi
Mở miệng, nện ba hèo
Ngậm câm, khur ba trượng

Nhìn thêm kia, lá phượng
Phất phơ trước gió lồng
Hỏi có gió hay không
Gió lộng hay phượng lộng

Và nhìn đây, nắm tuyết
Cái gì đóng tuyết băng
Mỉm cười, không nói năng
Như nụ hoa hàm tiếu

Hoa cười, ai có hiểu
Em cười, em hiểu hoa
Là đã kết nên tòa
Nở đài sen bát ngát.

Tâm như bất thối

Tháng 12 – 2007

Đời có chi là khổ
Ta cứ sống an lành
Như mây trắng trời xanh
Thong dong bay cùng khắp

Dù cội già gai góc
Dù hoa lá xinh tươi
Ta vẫn cứ mỉm cười
Giữa đời cao gió hát

Mang nguồn tâm của ý
Gởi hương nội cỏ đồng
Cho hoa lá đơm bông
Đến bờ lau sỏi đá

Có, thì có tất cả
Không, vốn đã là không
Nhìn pháp giới rỗng không

Băng ngang dòng sinh diệt

Giữa muôn trùng biên biệt
Thật ra chẳng hai bờ
Lật bức ảnh mịt mờ
Chấp tay hoa mẫu nhiệm

Nhìn cái huyễn, không huyễn
Đã dứt sạch huyễn rồi
Thông tay buông, thanh thoi
Trụ tâm như bất thối.

Dòng sông nhân ái

Tháng 02 – 2008

Kéo đại dương, cho biển khơi nhỏ lại
Xếp trùng khơi, để thu hẹp hai bờ
Đưa bàn tay bắt một nhịp nên thơ
Cây cầu đã nối liền muôn giới tuyến

Biển cát đá thành ngọc ngà kim xuyên
Đốt bụi tro thành một khối lửa hồng
Trở chông gai điểm nụ lá đơm bông
Xóa góc cạnh kết vòng tròn đan kín

Đường tung kia, đến vô cùng, mắt hút
Đường hoành kia, đến vô tận, không còn
Đem hư hao đổ vào cõi càn khôn
Không thêm bớt giữa muôn trùng biển hiện

Có nghĩa gì nửa tinh cầu góc biển
Thấp tâm như, hiện thực tự lòng ta
Thấp tâm họa, rung động cả thiên hà
Đừng đeo đẳng phù trầm xua bóng tối

Bởi vì sao, nên mù mờ le lói
Bởi lụn tàn, nên đom đóm đêm đen
Tĩnh mộng chưa, hay mới ngủ, lãng quên
Lại mộng寐 ôm hoang đường mê sáng

Biển khơi kia, trùng trùng nhưng có hạn
Đại dương kia, mênh mông nhưng có bờ
Còn tâm ta, trùm khắp cả hư vô
Sao rút cổ thập thò trong ốc đảo

Hoa tận mỹ, thơm hương bờ thạch thảo
Đá đơm bông, cát trắng lộng trùng dương
Trao tin yêu, tràn ngập bến tình thương
Cùng tắm mát trên dòng sông nhân ái.

Tàn cát bụi

Tháng 02 – 2008

Tiếng quốc quốc điếm canh trong thanh vắng
Tiếng vạc buồn rĩ rả vọng đêm sương
Tiếng ếch nhái hòa tấu giữa ruộng nương
Tiếng hồ rông rền rền khua mé núi

Nước róc rách nỉ non bên bờ suối
Sóng rì rào vụn vỡ thả trôi sông
Muôn vì sao nhấp nháy ngóng sao Hôm
Sao Mai ẩn vì đêm dài chưa sáng

Ba mươi năm, tam thập đeo bên cát
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hề
Thế kỷ là bao, thế hệ sao hề
Trăm năm hĩ, phong trần trêu tuế nguyệt

Đông không lạnh mà giá băng hơn tuyết
Hạ không nóng mà oi bức hơn than
Thu tím chi khô héo cả điêu tàn
Xuân đoản hậu, xếp cánh sầu chín nụ

Thuyền ai đó, gác mái chèo bến cũ
Khách mỗi mòn ngóng đợi chuyến đò ngang
Núi non kia mờ sương khói giang san
Sông biển này phủ trùng dương vợn sóng

Bảy mươi năm, cuối đỉnh đồi đồ dốc
Ba mươi năm, chập chững gánh phiêu bồng
Hố thâm sâu, vùi lấp, thế là xong
Nhân thế hỡi, phù sinh tàn cát bụi

Ba mươi năm, bóng thời gian đánh đổi
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hy
Hoàng tuyền kia, ôi bóng tối đen sì
Bãi tha ma, lạnh lòng rong rêu phủ

Hư vô mờ sương khói
Khép cánh cửa hoang vu

Rồi cũng trả thiên thu
Nghĩa gì đầy nhân ngã.

Bóng núi lưng đồi

Tháng 02 – 2008

Chiều nghiêng bóng núi lưng đồi
Cây rung nhớ cội, nước trôi nhớ nguồn
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ toang ngọc ngà
Loạn triều đập giữa phong ba
Bọt xô biển sóng, nước tà đầu non
Bình sinh sức lực hao mòn
Ba sinh ngẫm nghĩ có còn gì không
Đầu nguồn nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Thuyền ai gác mái chiều hôm
Bờ lau héo hắt, sóng cồn xa đưa
Đất trời chan nắng đổ mưa
Đọa đày cay nghiệt chưa vừa hóa công
Bùn nhơ, ửng thối ruộng đồng
Xác xơ cát bụi, non sông úa màu
Da sần. thịt tái, tim đau
Xa xa đất mẹ, hương cau thoảng mùi
Bờ mi đỏ ầu khô cười
Một còn không có hỏi mười mà chi
Bờ rêu ngậm cỏ thăm thì
Tang điền thương hải, ai vì hỏi ai !!!

Ai bảo em là thơ ?

Tháng 02 – 2008

Ai bảo em là thơ
Để tôi mòn nét chữ
Trên trường đời quán lữ
Nhìn khắp chốn trần gian

Ai bảo em là thơ
Để tôi mòn trang giấy
Biển ngàn trùng sóng đẩy
Dệt muôn vạn ý lời

Ai bảo em là thơ
Tôi trầm ngâm làm lữ
Nhìn hồn thiêng sông núi

Nhìn lệ sử can qua

Ai bảo em là thơ
Tôi ngậm miệng khô cười
Nhìn thắm thầu con người
Ôi thể nhân nghiệt ngã

Ai bảo em là thơ
Tôi điệu vắn khai bút
Mở muôn ngàn cung bậc
Nét chữ kết phương đài

Ai bảo em là thơ
Hồn tôi là nét mực
Tâm tôi là ngòi bút
Lưu xuất đến vô cùng.

Nói tiếng yêu thương *Tháng 02 – 2008*

Ta nói tiếng yêu thương
Tan vụn sầu thế kỷ
Trao nhau chân thiện mỹ
Lấp tan vỡ mọi đường

Ta nói tiếng yêu thương
Xóa màn đêm tăm tối
Dứt muôn ngàn quan ải
Mờ mắt lệ can qua

Ta nói tiếng chan hòa
Thoát đường hầm nghiệt ngã
Xô vỡ toang bờ đá
Đeo nghiệp dĩ xưa nay

Ta nói tự tình này
Cho con tim biết thở
Không còn bao tan vỡ
Di hại đã lâu rồi

Ta bắc lại nhịp cầu
Không còn đâu giới tuyến
Hồn thiêng làn khói quện
Ôi nhưc nhối tim đau

Ta lấp hết biển dâu
Tang điền thoi hải biến
Trao nhau chỉ một tiếng
Tiếng nói của tình người

Ta trao nhau nụ cười
Chôn sâu từng khúc ruột
Đã từ lâu lem luốt
Qua giông bão toi bời

Ta trao nhau một lời
Tình hương quê dịu ngọt
Đã từ lâu đánh mất
Tên gọi của Việt Nam.

Vần thơ tuyệt mỹ !

Tháng 02 – 2008

Vần thơ gợi lên non
Cho ngàn cây xanh lá
Lan man bên bờ đá
Nhìn vết tích rong rêu

Vần thơ gợi gấm thêu
Kết tinh ngàn hoa lệ
Sông dài ra cửa bể
Kéo sóng vỗ trùng dương

Vần thơ mở con đường
Thông thương đi vạn nẻo
Không còn nơi khô héo
Tràn nhựa sống xinh tươi

Vần thơ mang nụ cười
Hòa reo tình nhân thế
Kết hương lành đạo nghĩa
Tỏa từ ái khiêm cung

Vần thơ gợi cơ cù
Không còn đau nước mắt
Xóa tan niềm héo hắt
Xoa dịu nỗi sầu thương

Vần thơ kết hồ tương
Tan tường thành ngăn cách

Khai thông bờ ao lạch
Thành sông lớn ra khơi

Vân thơ đi khắp nơi
Kết tình thương thánh thiện
Băng biên cương vĩ tuyến
Nói muôn vạn nhịp cầu

Vân thơ xuống hồ sâu
Lấp muôn ngàn đở võ
Không còn ai thống khổ
Chân hạnh phúc vui vầy

Vân thơ gọi lên mây
Cho thuận hòa mưa nắng
Hết chói chang hạ trắng
Hết đông lạnh thu gầy

Vân thơ lấp đọa đày
Trần gian trần diễm phúc
Từ đầm sâu nước đục
Thành thanh thủy trong lành

Vân thơ khép tờ màn
Không thở than màn gió
Nghĩa tình treo cửa ngõ
Kết nhà nhà thân thương

Vân thơ mở vạn đường
Không nơi nào nghẽn lối
Không màn đêm tăm tối
Không vạn lý sơn khê

Không ai oán nã nê
Không tỵ hiềm thù hận
Không ao tù cận bản
Không cửa ngõ uy quyền

Reo khúc nhạc thần tiên
Đi khắp cùng trái đất
Reo tình thương chân thật
Đi đến mọi lòng người

Vân thơ thật tuyệt vời
Trao cho nhau nụ cười
Trao cho nhau xanh tươi

Ôi, vãn thơ tuyệt mỹ !!!

Biết bao giờ

Tháng 02 – 2008

Biết bao giờ trời yên biển lặng
Thời gian qua nghiệt ngã quá nhiều rồi
Đau khổ, tang thương, đổ nát, toi bời
Cát đá còn rã rời huông chi cây cỏ

Biết bao giờ không còn trời nghiêng đất ngửa
Nhân loại bình an, và vạn vật bớt điêu linh
Bớt tối tăm và chào đón bình minh
Vá đắp lại hoang tàn, ươm sự sống

Biết bao giờ thành thật tin yêu hy vọng
Kết đài hoa tay bắt miệng cười
Máu nóng luân lưu, người với con người
Chữ nào phải gổ đá, sắt chì pha máu lạnh

Mưa dầm kia, có khi sẽ tạnh
Bão táp kia, có lúc sẽ yên
Vây mà con người mãi mãi đảo điên
Thù hận, chiến tranh, đấu đá, găm gờ trên bệ phóng

Lương tri ngủ trong căn nhà hực nóng
Lương tâm tàn trong hầm lửa sục sôi
Bóng dã nhân đeo mặt nạ lên ngôi
Bãi chính trường, làm tình người ững thối

Cái nhân tâm thui chột trong bóng tối
Cái nhân tâm ngự trị tử cấm thành
Cái lợi danh tột đỉnh tận trời xanh
Rồi ngạo nghễ huênh hoang, ai chịu được

Tâm thánh đức một trượng, dạ quỷ ma mười thước
Ma quỷ nào cũng chỉ là quỷ ma
Núp bóng tối, làm hùng hổ ba hoa
Ra ánh sáng, sẽ tiêu tan tất cả.

10 bài – Hiện thực 33

- 1. Đùng hỏi ngày mai*
- 2. Chuyến xe vô thường*
- 3. Nhà xưa ta đó*
- 4. Tìm tiếng lặng thinh*

5. *Ai bảo em lặng thinh*
6. *Tìm em từ thuở*
7. *Đừng hỏi chi em*
8. *Đỉnh yên nguyên*
9. *Tuyệt thế em tôi*
10. *Vượt thoát không thời*

Đừng hỏi ngày mai

Tháng 02 - 2008

Đừng hỏi ngày mai sẽ tới đâu
Hôm nay tận lực mọi cơ cầu
Suy tư hành động thật sâu sắc
Nhân đã gieo trồng, quả đến sau

Đừng hỏi ngày mai những ước mơ
Hôm nay không phí mất ngày giờ
Thời gian qua khỏi không tìm lại
Sung rụng đúng tâm, hấn ngủ mơ

Đừng hỏi ngày mai những bại thành
Ngọc ngà chỉ có ở tinh anh
Kim ngân bền chí mài son sắt
E ngại làm gì khúc gỗ quanh

Đừng hỏi ngày mai có đến không
Ra tay chăm bón gốc hoa hồng
Lo chi lao nhọc nhiều gai góc
Lá chớm chồi non, nụ kết bông

Nói một, nhờ dùm, xin hiểu hai
Người khôn không nói những dong dài
Cuộc đời há biết ai khôn dại
Tự trả lời đi, thế mới hay

Thế thì chẳng ngại những ngày mai
Nghĩ chín chắn rồi, phải bắt tay
Có khác nào như đỉnh đóng cột
Một đường thẳng tắp đến tương lai.

Chuyến xe vô thường

Tháng 02 – 2008

Ai đi chuyến xe vô thường dong ruổi
Trên nẻo đường sinh tử rước điều linh
Của những ai lặn hụp bước đặng trình
Biển trầm luân vẫy vùng trong thống khổ

Ai đi chuyến xe vô thường khắp chốn
Dù đầu non, góc biển, cuối chân trời
Đón những ai lạc lối đứng chơi vơi
Đường vô tận giữa mịt mờ sương gió

Ai đi chuyến xe vô thường đây đó
Vượt trầm kha trên vạn nẻo ta bà
Đón những ai mòn dấu lệ châu pha
Đeo cô quạnh leo đỉnh đồi băng giá

Ai đi chuyến xe vô thường nghiệt ngã
Vào hư vô, một hạt bụi chưa tan
Chưa có đâu là lối dọc đường ngang
Đưa đón khách phiêu bồng dòng sinh tử

Ôi chuyến xe vô thường
Bao hình hài sắc tướng
Bao vóc dáng phôi pha
Dù ngã nhân nghiệp vương
Ai cũng từng đi qua

Ôi chiếc xe vô thường
Trải ba đường thống thiết
Qua sáu nẻo trầm luân
Nắng mưa tàn sương gió
Hư ảo nát phù vân

Trên chuyến xe vô thường
Dong ruổi cõi sầu thương
Đón đưa người lữ khách
Về bờ bến thanh lương.

Nhà xưa ta đó

Tháng 02 – 2008

Tiếng chuông ngân, đêm dài, vang tỉnh thức
Ánh châu pha, bóng tối, khép âm u
Mạch thông thương, mở lối, thoát ao tù
Căn nhà lửa không còn thui vạn hữu

Tiếng sấm dậy, đất trời vang lồng lộng
Tiếng triều dâng, bốn biển thét trùng dương
Cửa từ bi rộng mở, khép đau thương
Đường giải thoát thênh thang, chìm sinh tử

Địa ngục, từ nay bỏ ngõ
Thiên Đường, không một nấc thang
Đưa tay nâng đóa ưu đàm
Liên hoa sen vàng thơm ngát

Nhân gian hòa reo tiếng hát
Trần thế trôi khúc ca vang
Từ nay, bóng tối xóa tan
Bình minh vùng đông, tỏa sáng

Chiều về, không lo chạng vạng
Đêm về, không ngại hoàng hôn
Xa mờ dấu ngọc điểm son
Tro than ửng hồng bếp lửa

Đây rồi, đường xưa lối cũ
Ngân vang một cõi đi về
Không còn vạn lý sơn khê
Ngàn trùng mây bay réo gió

Đây rồi, đầu thôn lối ngõ
Đã từ bao thuở chia xa
Đến nay, hết những la đà
Mỉm cười, nhà xưa ta đó.

Tìm tiếng lặng thinh

Tháng 02 – 2008

Ta tìm kiếm tận cùng đường của ý
Ta dõi soi cùng tận nẻo lượng suy
Nhưng sao em vẫn không nói năng gì
Không lên tiếng, dù một lời nho nhỏ

Ta tìm em, dặm trường ngàn sương gió
Cát bụi mờ tàn tạ kiếp ba sinh
Em ở đâu, không hiện rõ bóng hình
Trông mộng ảo như ba hồi kinh dị

Nhớ lại thuở, ra đi từ vô thi
Em với ta cùng nhịp bước đăng trình

Ta nhìn em thật tuyệt tác nguyên trình
Nay không thể hình dung ra nguyên vẹn

Ta giữ trọn, chưa một lần lỗi hẹn
Nhưng đến nay vẫn chưa vẹn câu thề
Đường tử sinh, rẽ muôn lối lê thê
Hình bóng cũ mịt mờ đeo băng giá

Có khi, ngồi yên như tượng đá
Có khi, tịch lặng tựa hư vô
Tìm em, đến đây nghiêng đại khờ
Em đứng đó, mà sao vời vợi quá

Đường tử sinh, nhũn tàn bao cát đá
Nẻo hồi luân, mòn mấy lớp đến đi
Ta tìm em muốn kiếp cho đến khi
Nhận chân được, tiếng lặng thinh, không nói.

Ai bảo em lặng thinh

Tháng 02 – 2008

Ai bảo em lặng thinh
Tháng ngày qua mòn mỏi
Dù bờ trông bến đợi
Bóng dáng vẫn xa mờ

Ai bảo em lặng thinh
Không bao giờ lên tiếng
Dù thời gian hóa chuyển
Cây cỏ ngả màu bông

Ai bảo em lặng thinh
Ta hồi luân muôn kiếp
Tìm em bao thi thiết
Sương trắng phủ tro vơ

Giã từ dòng suối nhỏ
Trôi bốn biển hồi luân
Mưa nắng dải phong trần
Tử sinh mòn ba cõi

Ra đi từ khởi thủy
Em không một lời chào
Đến nay biệt trắng sao
Em chưa lên tiếng nói

Ai bảo em lặng thinh
Ta nẻo đường sinh tử
Tìm em niềm cô lữ
Rêu phủ ngập lối về

Ai bảo em lặng thinh
Ta đông dài buốt giá
Châu thân mòn cát đá
Lạc dấu căn nhà xưa.

Tìm em từ thuở

Tháng 02 – 2008

Tìm em từ thuở ban sơ
Đến nay em vẫn mịt mờ lặng thinh
Tìm em hình bóng nguyên trinh
Đến nay em vẫn lung linh xa mờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Chìm trong mộng mị trôi bờ tử sinh
Ra đi từ độ đăng trình
Phiêu du quán trọ một mình thế thôi
Tìm em băng giá lên ngôi
Mờ trong sương lạnh thả trôi mệnh mông
Tìm em rét buốt mùa đông
Khô khan hạ nắng lạnh lùng lá thu
Xa xa bạc trắng mây mù
Bức tranh phù thế thiên thu rợn hồn
Thuyền trôi gác mái chiều hôm
Bềnh bồng sóng vỗ dập dồn xa đưa
Sao mờ lấp lánh lưa thưa
Ngàn xa khuất nẻo vẫn chưa hiện hình
Đâu rồi mặt mũi nguyên trinh
Đâu rồi nguyên vẹn bóng hình xưa nay.

Đừng hỏi chi em !

Tháng 02 – 2008

Đừng hỏi chi em, ngày mai rồi sao nữa
Ta còn nhau, từ ngày đó đến bây giờ
Hàng diễm muôn đời, đẹp tựa như mơ
Đẹp nhất trong những bức tranh trần thế

Đừng hỏi chi em, ngày mai rồi sao nữa

Ta còn nhau, từ ngày đó đến hôm nay
Như thuở ban sơ, không một đổi thay
Đến mãi ngàn sau, vô cùng biên tế

Đường trần gian qua khỏi
Đường nhân thế băng tiêu
Ta vẫn nguyên trinh, tự thể yêu kiều
Bóng dáng diễm hằng, khởi từ vô thủy

Tự đầu nguồn thiện mỹ
Cuối góc biển tình mơ
Điểm hồng tâm, xuyên khắp hư vô
Vương cát bụi, chuyển thân phù thế

Giữa thình không, vọng lời khe khẽ
Nhạn lưng trời, vỗ cánh bay xa
Có nghĩa gì, một cõi ta bà
Một điểm son, hằng diễm tinh ba

Thân bào ảnh, băng qua thô tế
Ta với mình, nương bóng tùy duyên
Chân bước đi, trên khắp mọi miền
Một điểm son, hằng diễm vô biên.

Đỉnh uyên nguyên

Tháng 02 – 2008

Lặng yên một thoáng mệnh mông
Hư vô trùng trùng biến chuyển
Ngàn sao ngân hà xao xuyên
Ta là gì một kiếp phù sinh

Lặng yên trầm lắng đêm đen
Hoang vu đất trời ngưng đọng
Vạn hữu nổi trôi ảo vọng
Ta là gì chiếc bóng lung linh

Vào ra muôn kiếp tử sinh
Nguyên sơ còn đó bóng hình
Đi qua bến bờ không sắc
Điểm hằng muôn thuở tánh linh

Chiều về trên đỉnh uyên nguyên
Thiên thư chấp cánh diễm huyền
Bụi mờ bay bay sương trắng

Thinh âm tịch lắng vô biên

Ta là ai, có mặt thuở nào
Khi hồng hoang chuyển mạch sơ khai
Khi vũ trụ khởi nguồn vô thi
Uyên nguyên hiện hữu đến hôm nay.

Tuyệt thế Em tôi

Tháng 02 – 2008

Tôi đã thấy em từ vô lượng kiếp
Em vẫn bên tôi như bóng với hình
Qua hình hài, bóng dáng phù sinh
Em bên tôi, không bao giờ lên tiếng

Tôi đã thấy em, khi hồng hoang vừa chuyển
Cấu tạo thành vạn hữu, hư vô
Có mặt nhau từ đó đến giờ
Đi đi khắp giữa muôn trùng biên tế

Em và tôi, qua hình hài sắc thể
Tôi và em, qua cát bụi hoại thành
Vẫn đẹp như mơ, tuyệt thế tinh anh
Bóng dáng trinh nguyên, không mòn sương gió

Em và tôi, ngàn xưa như thế đó
Tôi và em, nguyên vẹn đến mai sau
Bèo bọt nổi trôi, qua mấy nhịp cầu
Gối mộng đêm mơ, trăng ngàn mây nước

Tôi đã thấy em, từ muôn ngàn kiếp trước
Tôi vẫn thấy em, đến muôn vạn kiếp sau
Đâu ngại phong trần, bãi biển nương dâu
Vào sinh tử, đốt đèn soi bóng tối

Cho dù đầu non góc biển
Cho dù chưa vẽ lối đường
Ta đi đi, trên bờ bên thanh lương
Em tôi, tuyệt thế vô cùng.

Vượt thoát không thời

Tháng 02 - 2008

Cao cho lắm cũng ngại ngừng núi cả

Thấp lè tè cũng ngán ngẫm vực sâu
Bước trung dung nào e úng cơ cầu
Thế mới thắm, khôn chết, đại chết, biết sống

Đeo hoang tưởng leo lên đồi ảo vọng
Mang phù du trèo trên vách cheo leo
Rồi than van, sao lên dốc xuống đèo
Sợ hụt hẫng giữa ngã ba hổ thảm

Đầu trí trá phập phồng phơi tóc trắng
Óc đa mưu bức phá động thần kinh
Cho đến khi cõi thọ lá trơ cành
Ngồi ủ rũ gốc tàn khô xơ xác

Thấp, thấp quá, đến tội tình ngo ngốc
Nói thế nào, làm vậy, vẫn chưa xong
Rồi thấp tha thấp thõm, ước mong
Cơm sét bụng, không rầy la, đã quý

Bước trung dung, một cuộc đời ý vị
Không trèo cao, không té thấp, giữa nghiêng
Không đặng đeo những nghiệt ngã ưu phiền
Không nhân ngã cảnh phù vân gió thoảng

Trên bờ cát, xây chi đài phù phiếm
Giữa đầm lầy, dựng chi bã hư danh
Hãy nhìn kia, mây trắng trời xanh
Thanh thoát quá, vượt không thời miên viễn.

10 bài – Hiện thực 34

1. *Kết vòng hư vô*
2. *Mơ ...!*
3. *Núi ngã lưng đồi*
4. *Biết sống để không*
5. *Xuân cười gió nắng*
6. *Bài ca bất tuyệt*
7. *Khép cửa vô môn*
8. *Điệp khúc an bình*
9. *Khi nào mới đến ngày mai*
10. *Những cánh Hoa Rừng*

Kết vòng hư vô

Tháng 02 – 2008

Kết vòng bất tận hư vô

Điệp trùng huyền ảo mịt mờ xưa nay
Năm năm tháng tháng ngày ngày
Vẽ tranh sáng tối lẫn quay vô cùng
Thỉ, là điễm khởi mộng lung
Chung, là chỗ tận, đóng khung nơi nào
Có – không đổ xuống hư hao
Cuộc đời như thể chiêm bao khác gì
Sống, thời tan hợp phân ly
Chết, thời nắm cỏ xanh rì thiên thu
Con đường sinh tử mịt mù
Sống thời có đó, chết thời lạnh băng
Đêm đêm vắt vãnh ánh trăng
Ngày ngày vàng vọt vầng dương hiện hình
Rồi nào trời đất mộng mênh
Núi cao rừng thấp biển xanh sông dài
Rồi nào nghiệt ngã ách tai
Điều linh thông khổ đọa đày trầm kha
Rồi nào thời thế can qua
Biết bao nảo nuốt căn nhà trần gian
Con người lắm những làm than
Vạn vật lại lắm bề bàng xót thương
Cuộc đời muôn vạn nẻo đường
Bước đi một khoảng khôn lường gian truân
Phong trần cho nát phong trần
Có thân cho nát tấm thân mới là
Ô hô, những chữ Ta bà
Thiên đường, địa ngục, qua phà cho xong
Khung trời một bọc cong cong
Bụi bay cát lở kết vòng hư vô.

Mơ ... !

Tháng 02 – 2008

Trăng mơ, lơ lửng lưng trời
Đêm đêm gói mộng chơi với một mình
Sao mơ, lấp lánh lung linh
Đêm đêm nhấp nháy đẹp tình ngàn sao
Gió mơ, thổi mộng rì rào
Thoảng hơi mát nhẹ xạc xào lan xa
Sương mơ, hạt trắng châu pha
Kết thành bức lụa la đà cỏ cây
Núi mơ, gói mộng ngàn mây
Đỉnh cao đồi thấp tháng ngày thâm u
Rừng mơ, kéo mãi hoang vu
Uy linh kỳ bí, thiên thu lạnh lùng

Biển mơ, sóng vỗ chập chùng
Thùy dương xanh ngát, điệp trùng ra khơi
Sông mơ, len giữa núi đồi
Xuyên qua đồng nội, đi vào biển xa
Lá mơ, lát phát la đà
Bốn mùa thay lá mướt mà xanh cây
Hoa mơ, điểm nụ nương lay
Ngập ngừng cánh khép, hây hây sắc màu
Cầu mơ, nối những biển dâu
Nhạc, khoan, mấy khúc, đừng xô hai bờ
Bến mơ, một mái nên thơ
Thuyền mơ, thấp thoáng trông chờ gần xa
Gối mơ, tỉnh mộng chưa qua
Nâng niu giấc điệp, mặn mà đêm mơ.

Núi ngã lưng đồi

Tháng 03 – 2008

Hoàng hôn khép lại khung trời
Bóng chiều buông phủ không lời thở than
Gập ghềnh sóng vỗ mênh mang
Sơn khô mấy nẻo, quan san mấy bờ
Sao ơi, mù mịt sao mờ
Trăng ơi, vàng vọt trắng mờ mà chi
Dòng sông bên cũ thăm thì
Rất reo đôi ngã đường đi lối về
Biết sao cho vẹn câu thề
Tâm tư còn gánh bốn bề gian truân
Thẹn lòng hai chữ kinh luân
Chữ kinh tan nát, chữ luân bẽ bàng
Thẹn lòng hai chữ dọc ngang
Chữ dọc dựng đứng, chữ ngang xếp xuôi
Nghiêng nghiêng núi ngã lưng đồi
Xa xôi sóng vỗ sông ngòi biển đông
Đồng vàng khô lúa ngậm bông
Mạ non chết héo, gánh không mang về
Bờ sông, mòn mấy con đê
Đâu còn bóng cũ, vỗ về bến xưa
Ve kêu réo rất chưa vừa
Hè còn dai dẳng nắng bừa bốc hơi
Đông tàn, thu tím, hạ lơi
Xuân khô, thôi nhé, hết lời tháng năm.

Biết sống dễ không ?

Tháng 03 – 2008

Hừng đông mở cửa chân trời
Vàng dương chiếu rọi nơi nơi óng vàng
Chào nhau cất bước lên đàng
Muôn loài sinh thể hòa vang trong lành
Chim reo lảnh lót trên cành
Cá đùa dưới nước đuổi dòng ngược xuôi
Cây xanh, xanh ngát núi đồi
Nước xanh, xanh ngát sông ngòi biển khơi
Nhân sinh niềm nở đón mời
Muôn vật trời khúc vạn lời hoan ca
Thơm thơm mùi vị hương trà
Nhâm nha đượm giọng tách cà phê đen
Một ngày lại đến mới toanh
Bao chuyện cũ mới loanh quanh vầy chào
Ngày qua dang dở chưa sao
Ngày nay tiếp bước đi vào ngày mai
Đường nào lối cỏ hoa cài
Đường nào sỏi đá chông gai gập ghình
Ở đời tương ái hòa minh
Đừng đong tráo đấu lợi mình thiệt ai
Cuộc đời nên nhớ, còn dài
Đá mòn cát lở, tiếng tai dễ nào
Đêm về, còn có trăng sao
Ngày về, còn có nắng đào, nhớ nghe
Sống sao cho dễ coi hè !!!

Xuân cười gió nắng

Tháng 03 – 2008

Đừng buồn chi em, đừng hăm còn có nẻo
Đừng buồn chi anh, hớ thắm có lối ra
Hãy nhìn kia, ngay cả bãi tha ma
Đêm từng đêm, vẫn đội mồ sống dậy

Đừng buồn chi em, sông trường giang sóng đầy
Đừng buồn chi anh, cát trắng ngậm bờ lau
Hãy nhìn kia, dù cạn kiệt con tàu
Từng sân ga, vạn bàn tay vẫy gọi

Đừng buồn chi em, con tim còn biết nói
Đừng buồn chi anh, mạch máu chưa đóng băng
Dù đêm dài, vẫn còn có ánh trăng
Nếu không trăng thì ngàn sao lấp lánh

Đời trăm năm, có tròn ba vạn sáu
Kiếp con người, có vẹn bách niên u
Trên môi khô, ta xin gấn nụ cười
Trên mắt thắm, ta đeo vành mi ướt

Đề hy vọng, những gì cho phía trước
Trả tiêu điều xơ xác lại phía sau
Và dù cho, tan vỡ mấy tinh sầu
Không đành đoạn, khoanh tay chờ nghĩa địa

Kìa, xanh đỏ đổi màu thành sắc tía
Kìa, trắng đen pha bạc thành tím nâu
Tang thương nào đập giữa nát biển dâu
Phong sương nào xát xây tàn bụi gió

Trăng mờ, sao tỏ
Núi gói đầu non
Thời gian không mòn
Niềm đau nhân thế

Tận tâm lực, những gì em có thể
Tận tấm lòng, những gì anh hoài mong
Một ngày kia, sẽ hết hạ thu đông
Hoa kết nụ, mỉm cười xuân gió nắng.

Bài ca bất tuyệt

Tháng 03 – 2008

Ôm yên nguyên leo lên đồi diễm vọng
Rải vô thường rớt xuống bãi trần gian
Đập cát đá hiển hiện nét kim ngân
Dấu tinh anh bất tuyệt dòng sinh tử

Đời phiêu bạt phong trần tan cuộc lữ
Mộng hải hồ cát bụi nát ba sinh
Ngại ngừng chi cái vỏ bọc vô minh
Chiếc bánh vẽ phủ ba đường sáu nẻo

Cả hư vô, không nơi nào có cửa
Đừng ngại ngừng, đóng với mở mà chi
Vạn đường trường ta cứ bước chân đi
Vượt tất cả những núi rừng sông biển

Trời lồng lộng, không đóng băng giới tuyến

Đất mênh mông, không khép cửa trường thành
Như mây ngàn cõi gió, giữa trời xanh
Như biển khơi đầy sóng, reo nước biếc

Ta hát mãi bài ca bất tuyệt
Ta ngân dài tiếng nói vô thanh
Bởi xưa nay, ta chính là mình
Không sợ sảy một sợi lông cộng tóc

Lông với tóc phất phơ bờ bụi cát
Sắc với hình xây sát bãi rêu xanh
Bóng diễm huyền nguyên vẹn nét tinh anh
Khép thủy chung thì ta đây biển mất.

Khép cửa Vô Môn

Tháng 03 – 2008

Ai lên núi tắm trăng ngàn
Tôi về đồng nội vắt ngang giữa trời
Ai lên rừng thăm đạo chơi
Tôi ra biển hát trùng khơi vô bờ
Ai lên đỉnh ngắm sao mờ
Tôi ru giấc điệp nguyên sơ diệu kỳ
Ngân nga muôn vạn lời thi
Cổ kim bất tuyệt tư nghi hôn ai
Ca vang tiếng hát phương đài
Xưa nay ẩn hiện lối cài thiên thư
Năm mươi, nửa kiếp còn dư
Năm mươi năm nữa chưa vơi nộ hồng
Mím cười cát trắng dòng sông
Thuyền du bến nước bèo bồng sóng reo
Nai vàng rảo bước lưng đeo
Cánh hoa tắm nắng gió vèo bay hương
Ôm tay gối mộng bình thường
Vỡ tan chiếc bóng nghệ thường trần gian
Không đêm cũng có trăng ngàn
Không ngày cũng có nắng vàng nhẹ ru
Nhìn trông cát bụi mây mù
Vô môn khép cửa, thiên thu giạt mình.

Điệp khúc an bình

Tháng 03 – 2008

Đom đóm kia, không làm đau đêm tối

Ếch nhái kia, không làm chết ruộng đồng
Sương gió kia, không làm nát núi sông
Mưa nắng kia, không làm tan cát đá

Hạt ngọc gởi mầm non gốc rạ
Lúa vàng ươm mộng sữa mạ xanh
Tay đan tay, tận lực nghe anh
Tâm đan tâm, cạn lòng nghe chị

Còn em nữa, leo đầu nguồn ý vị
Nước trong veo, khơi động mạch lòng khe
Cứ chảy đi, vượt ghềnh thác, sơn Khê
Băng suối nhỏ, ra sông dài, biển rộng

Trời mênh mông, ngân lời ca lồng lộng
Đất mênh mông, vang tiếng hát xinh tươi
Trao cho nhau, tin yêu chan chứa nụ cười
Tặng cho nhau, sức sống bình minh nắng mới

Bỏ lại sau lưng niềm đau khắc khoải
Gác lại sau lưng sỏi đá bên đường
Ai không nát lòng mắt lệ sầu vương
Hãy đánh thức cho con tim biết nói

Được như thế, anh ơi, đừng có hỏi
Được như thế, chị ơi, đừng lo âu
Và em ơi, cứ vững bước qua cầu
Trao điệp khúc an bình đi ba cõi.

Khi nào mới đến ngày mai

Tháng 3 – 2008

Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi khép cửa thiên thai cuối trời
Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi khép cánh phương đài thiên thư
Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi kết cỏ hoa cài dặm băng
Kìa xem một bến sông trăng
Ba mươi thử hỏi vàng trăng đâu rồi
Kìa xem núi ngả lưng đồi
Sao dời vật đổi lên ngôi vô thường
Xuân sang chớm nụ, thơm hương
Hạ nồng oi ả bụi đường gió bay
Còn kia thu tím hao gầy

Đông về lạnh lạnh sương rơi treo cành
Mênh mông mây trắng trời xanh
Trùng dương sóng vỗ, đầu gành nước reo
Lung đôi, cá chạy quanh đèo
Dưới sông chim lượn, thuyền chèo trên non
Ngày mai, dù có mất còn
Khi nào mặc kệ, mỗi mòn mà chi
Ngày mai, dù có ra đi
Sông trăng nguyệt khuyết, thăm thì bến mơ
Ngày mai, dù có trông chờ
Dòng sông hai ngã, đôi bờ bụi bay.

Những cánh hoa rừng

Tháng 3 – 2008

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Nở thắm tươi, màu sắc tuyệt vời
Mỗi cánh hoa, có một nụ cười
Tô nét đẹp cho ngàn cây xanh lá

Sáng tinh mơ óng ánh làn sương nhẹ
Từng cánh hoa đón nắng đợi ngày lên
Nhoèn nụ hoa như nét đẹp thần tiên
Thoáng hương bay, thơm núi rừng lồng gió

Vàng đông hiện, giọt sương sa, bỏ ngõ
Từng cánh hoa, trĩu xuống, nhụy phô hình
Nhô lưng chừng, trên đồi núi nguyên trinh
Giữa thiên nhiên mở khung trời diễm ảo

Mỗi chiều về khép nụ mơ nho nhỏ
Đỡ nắng vàng, vén nhẹ ánh hoàng hôn
Mây lững lơ, treo chót đỉnh chập chờn
Gió ngưng đọng, phủ màn đêm buông xuống

Những bông hoa kỳ lạ
Diễm tuyệt giữa núi rừng
Cho ngàn cây xanh lá
Cho nắng gió mưa rừng

Những bông hoa kỳ lạ
Bên dốc đá lưng đồi
Trời xanh vờn sắc thắm
Mây trắng ngập ngừng trôi

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Những bông hoa đẹp nhất của loài hoa
Những bông hoa đẹp nhất kết tủa
Hoa giữa núi rừng, bông lai hạ giới.

10 bài – Hiện thực 35

1. *Trái tim biết thở*
2. *Bãi đầm lầy*
3. *Lâu đài cổ*
4. *Mỗi người là Đấng Vô Song*
5. *Giữa vành hư vô*
6. *Gối mộng vô sinh*
7. *Vòng tay ôm vũ trụ*
8. *Đừng hỏi ngày mai*
9. *Hoa Vũ Trụ*
10. *Nhớ lại chùa xưa*

Trái tim biết thở

Tháng 02 – 2008

Hát nữa đi anh, tiếng tự tình muôn thuở
Hát nữa đi em, lời chan chứa tin yêu
Tiếng hát quê hương, sắc gấm hoa thêu
Bao thời đại trái dài dòng lịch sử

Năm ngàn năm, đan thanh tròn nét chữ
Giống Lạc Hồng, son sắt vẹn hùng anh
Trời xanh xanh, trang sử cũng xanh xanh
Đất rộng mở, giang sơn tràn gấm vóc

Hát nữa đi anh, từ Nam Quan, Bản Giốc
Hát nữa đi em, thăm đơm đến Cà Mau
Bản hùng ca tự ngàn xưa đến mãi mai sau
Hà Nội, Huế, Sài Gòn, khắp ba miền đất nước

Bản trường ca, đời sau qua thuở trước
Trỗi điệp khúc, hai tiếng gọi Việt Nam
Quê hương này, đất nước này, là của Việt Nam
Tình tự này, giang sơn này, da vàng máu đỏ

Hát nữa đi em, cho trái tim biết thở
Hát nữa đi anh, cho máu thấm thịt thau
Ta hát nhau nghe, trọn vẹn con tàu
Reo khắp nẻo đường quê hương rực sáng

Không còn nữa, đông dài giá lạnh
Không còn nữa, hạ nắng chói chan
Không còn nữa, thu tím điều tàn
Cho xuân thắm bốn mùa lộng gió

Tiếng tình tự trao nhau như thế đó
Vẹn câu thề trang trái vẹn tin yêu
Là người Việt Nam, gìn giữ, nâng niu
Quét tất cả mọi sắc màu xanh đỏ.

Bãi đầm lầy

Tháng 03 – 2008

Nhùi một đồng xuống đầm lầy nghiệt ngã
Bùn nhớt nhờn, văng tung tóe bốn bề
Nếu đứng đứng, cũng ngán ngẫm ê chề
Nếu can dự, cột một chùm, hết thở

Lún khỏi chân, nửa thân, lên tới cổ
Những thói tha cận bản, quét phủ đầu
Mặt trét cây bùn cáu, quện đầu mâu
Mùi xú ối nực nồng bay toả

Bãi đầm lầy thật vô cùng ngạo nghễ
Muốn thoát ra, chân cẳng nhất không lên
Càng nhúc nhích, lại càng bị lún thêm
Càng dẫy dụa, lại càng mau chìm ngấm

Bãi đầm lầy, tự xưa nay là thế
Chỉ vài loài sinh vật sống mà thôi
Thoáng nhìn qua, thấy muốn ớn lạnh rồi
Là con người, lại nhùi chi trong đó

Chỉ duy nhất, một con đường cứu chữa
Đưa hai tay, vẫy vẫy, để kéo ra
Chứ nếu không, ngay cả đến ta bà
Dù kham nhẫn cũng xì hơi, bốc khói

Chỉ duy nhất, một con đường thoát khỏi
Xoay cái đầu, ngậm miệng, há thì vương
Sợi dây này, nắm chặt, nhớ đừng buông
Nếu nhũn nhũn, lia dây, không kịp nữa

Ôi, bãi đầm lầy trầm kha nghiệt ngã
Thương con người, nhào vào đó mà chi

Nhùi với nhau một đồng chẳng ra gì
Bãi đầm lầy sẽ vui chôn tất cả.

Lâu đài cổ

Tháng 03 – 2008

Lâu đài cổ đang thời kỳ xuống cấp
Nền móng suy, nứt nẻ, sụp khắp nơi
Cột kèo rêu, mọc mỗi gặm lồm lỏi
Khó đứng vững trơ gan cùng tuế nguyệt

Lâu đài cổ đang thời kỳ băng hoại
Vách ngả nghiêng, đổ nhiều mảng tan hoang
Mái chên vênh, thủng nhiều lỗ đen ngòm
Báo động đỏ tứ bề, lay lão đảo

Lâu đài cổ của một thời hoài bảo
Khách đi về tiếc nuối, đứng hoài mong
Nhìn đường xưa lối cũ, những hoài trông
Gom ký ức treo trước thềm hoài cổ

Ngược dĩ vãng trôi lăn về quá khứ
Đây, những người của một thuở đã qua
Đây, những gì của một thuở can qua
Theo vết sử dấn xa, nhòe trang giấy

Dòng chuyển lưu, bóng vô thường đưa đẩy
Theo thời gian, cùng vật đổi sao dời
Rừng, núi, biển, sông, cát lở, đá bồi
Còn nói chi, đến lâu đài, thành quách

Nhạn quá tầng không
Tìm đâu dấu vết
Nhìn ánh sao băng
Vụt tắt cuối trời
Nguyệt khuyết đêm đen
Khuất bóng trăng vàng

Lâu đài cổ, xếp theo hàng sắc tướng
Khỏi trụ thành, đến ngưỡng cửa hoại không
Nhìn trông nước đổ về sông
Sông đi đâu nữa, bênh bồng nước trôi
Nhìn trông đập vỗ sóng nhồi
Biển đi đâu nữa trùng khơi vô bờ
Nhìn trông cây cội tàn khô

Lá bay đâu nữa xác xơ bụi đường
Nhìn, lâu đài cổ, thương thương
Bờ rêu thắm lạnh ngấn sương đêm dài.

Mỗi người, Là Đấng Vô Song

Tháng 4 – 2008

Ta nhắm mắt cho bầu trời khép lại
Ta lặng yên cho bóng tối đi qua
Ta vẫy tay rũ sạch mọi trầm kha
Trần gian mây cũng không hề động đậy

Sức mệt mỏi nhưng tâm không mệt mỏi
Lực có tàn nhưng trí vẫn tinh anh
Vũ trụ kia chưa đóng cửa buồng màn
Ta đập cả hư vô còn trống rỗng

Trong cuộc đời, còn lẩn quay sự sống
Là ta còn nói chuyện với càn khôn
Chứ càn khôn, không lẽ để trống trơn
Ta không động thì càn khôn cũng chết

Không phải nói chuyện trên trời dưới đất
Không phải nói chuyện bào ảnh hư hao
Không phải nói chuyện bóng tối trắng sao
Rùa mù sờ voi, càng mơ hồ huyền tượng

Nhân sinh đã, vốn nổi chìm trầm thống
Cuộc đời đã, vốn tràn ngập hư vinh
Mê hồn sa, mê hồn trận, lao linh
Bao hỗn tạp phủ trận đồ bát quái

Rút kiếm báu, vút lằn gươm tê tái
Toát đỉnh đầu, bạt trí sáng nguyên siêu
Bãi phù sinh sẽ cuốn mắt, triệt tiêu
Người nhân thế thênh thang trên đại lộ

Cuộc đời này sẽ không là biển khổ
Kiếp con người không phải mãi đờn đau
Nâng trên tay, đóa bát ngát nhiệm màu
Lật từng cánh, trái hương hoa tuyết mỹ

Cuộc đời này là bức tranh như ý
Ta vẽ nên từng nét ngọc kiều sa
Hỡi nhân sinh, đừng thán oán ta bà

Mỗi một người, chính là đấng vô song tự quyết.

Giữa vành hư vô

Tháng 4 – 2008

Bao năm rồi cũng mây bay
Lửng lơ góc biên, quay quay cuối trời
Bao năm rồi cũng nổi trôi
Bọt tan bên mộng bèo nhồi bên mơ
Bao năm rồi cũng tiêu sơ
Dòng sông mấy khúc sóng xô mấy bờ
Ra đi từ đó đến giờ
Đặng trình cuộc lữ trăng mờ dậm soi
Chiều buông núi ngả lưng đồi
Hoàng hôn khép cánh gió vèo xa đưa
Đêm về đêm ánh sao thưa
Đeo vành vũ trụ còn thừa không gian
Lối dọc, còn có lối ngang
Lối tung, còn có lối hoành mệnh mông
Sá gì nước đổ về sông
Sá gì biển rộng bênh bồng thùy dương
Bao năm dù có thể lương
Bờ lau cát trắng bên đường bụi bay
Bao năm dù có khô gầy
Giọt sương còn đọng cỏ cây treo cành
Thời gian dù có qua nhanh
Nhưng ta trụ vũ giữa vành hư vô.

Gối mộng Vô Sinh

Tháng 4 – 2008

Ta từ một thưở ra đi
Đến nay xem lại còn gì hay không
Đường đi in dấu rêu phong
Lối về bỏ ngõ trống không xa mờ
Nâng tay hái đóa hoa mơ
Gắn trên đỉnh bạc phát phơ treo cành
Vi vu gió gợn loanh quanh
Con chim nhỏ nhỏ bay nhanh lưng trời
Mật mờ sóng vỗ trùng khơi
Bóng chiều buông phủ giữa đời mệnh mông
Ở hờ một đóa diêu bông
Nổi trên sương bạc thả dòng tiêu sơ
Lạnh lùng cánh cửa hư vô

Mở ra khép lại đôi bờ tâm không
Đưa tay ta vẽ cong cong
Vòng tròn đan kín tâm hồng điểm son
Có chi mà hỏi mắt còn
Không chi mà hỏi mắt còn mà chi
Tử sinh còn đó ta đi
Vô Sinh gói mộng thâm thì phiêu du.

Vòng tay ôm vũ trụ

Tháng 4 – 2008

Ta ra đi giữa dặm ngàn sương gió
Băng thời gian đập vỡ bóng hư vô
Vũ trụ kia còn trống vắng xa mờ
Sao đừng bước cánh bằng chưa rũ cánh

Tiếng sóng vỗ xô bờ, tung dốc đá
Ôm biển mơ kéo gió lộng thùy dương
Thuyền phiêu du ru giấc mộng nghệ thường
Cõi sóng bạc lướt ngàn khơi trắng xóa

Ta ra đi thử phù sinh mấy cõi
Cánh cửa hờ đóng mở nẻo tử sinh
Đường vô thủy ẩn hiện dấu nguyên trình
Đường vô chung mịt mờ chưa vẽ lối

Thuở hồng hoang, bước chân ta lưu dấu
Bóng thời gian, gõ nhịp bước vào ra
Những xa xưa, còn ẩn hiện không nhà
Dòng sinh diệt vẽ hành trình lãng tử

Ta là ta, một con người du thủ
Vẫn còn đây muôn thuở nét tinh anh
Vẫn còn đây máu nóng điểm tâm hồng
Giữa nhiệm thể phù sinh loang băng giá

Ta kết một bông hoa bên bờ đá
Ta treo một điểm nụ giữa hoang mơ
Ta bước đi cùng tận với hư vô
Ôm vũ trụ trong vòng tay ấm lạnh.

Đừng hỏi ngày mai

Tháng 4 – 2008

Đừng hỏi ngày mai ta thế nào
Còn trời còn đất còn trăng sao
Còn sông còn núi còn non nước
Ta mãi còn nhau chẳng trước sau

Đừng hỏi ngày mai ta ở đâu
Hư vô vãn vũ vạn tinh cầu
Tử sinh trôi nhịp muôn dòng chuyển
Ta vẫn là ta thật nhiệm màu

Đừng hỏi ngày mai ta có không
Hôm nay một đóa điểm tâm hồng
Ngày qua một nụ tinh nguyên nở
Thì đến ngàn sau nói chẳng cùng

Đừng hỏi ngày mai ta mất còn
Dù cho nước chảy đá hao mòn
Dù cho vật đổi sao dời mãi
Ta vẫn là ta tuyệt sắt son

Thế thì đừng có hỏi ngày mai
Cứ sống như nhiên đừng đoái hoài
Tự tại rong đời cùng trụ vũ
Hỏi chi quá khứ với tương lai.

Hoa Vũ Trụ

Tháng 4 – 2008

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn tinh thể
Nở hăng sa vô số vạn tinh cầu
Xoay vô cùng ngàn xưa đến ngàn sau
Từ vô thi đến vô chung miên viễn

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn vạn hữu
Bao hình hài vóc dáng của sinh linh
Bao kịch thô vi tế thật tài tình
Rồi kết nối lưu truyền sinh sôi mãi

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn sinh thái
Sống vô cùng trong nhiễm thể sinh môi
Dù thời gian có vật đổi sao dời
Vẫn sinh tồn giữa mọi dòng biến chuyển

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn kinh tuyến
Với muôn ngàn vĩ tuyến kết hư vô

Đồi núi, biển sông, đồng ruộng, ao hồ
Trời đất, trăng sao, ngân hà, thiên thể

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn dương hệ
Mỗi thái dương cuốn hút bảo hòa nhau
Có ngày đêm sáng tối vút con tàu
Đi đi mãi trên vành hoa vũ trụ

Hoa vũ trụ đẹp vô cùng tuyệt thế
Tạo muôn loài rồi tự nở sinh sôi
Tạo muôn vật rồi tự biến đắp bồi
Sống sống mãi trên vành hoa vũ trụ.

Nhớ lại chùa xưa

Tháng 4 – 2008

Chùa tôi nhỏ nhỏ giữa thôn làng
Chuông mõ kệ kinh hòa nhịp vang
Mỗi sớm mỗi chiều dân chúng gọi
Cùng nhau hướng thiện sống an nhàn

Chùa tôi nhỏ nhỏ giữa làng quê
Khách lữ lại qua lối ngõ về
Dưới bóng Cha Lành reo ánh đạo
Chùa nghèo nhưng quả thật Tào Khê

Chùa tôi sau một lũy tre xanh
Phía trước đầm sen nở trắng xanh
Bên cạnh mấy hàng cây phượng vĩ
Sau lưng mấy dãy trúc bao quanh

Chùa tôi đạm bạc sống thanh bần
Dưa muối tương chao rữ nghiệp trần
Rau cỏ bốn mùa tiêu chương khí
Nâu sông áo vải tỏa từ ân

Chùa tôi chuông sớm tối, ngân vang
Vách lá kèo cây chứa Phật vàng
Phảng phất trầm hương quyền quỵện khói
Con đường Tứ Thánh rộng thênh thang

Chùa tôi bát nhã chuyển thanh lương
Giáo lý ba rừng rạng pháp vương
Sinh tử đôi bờ tan biển khổ
Bình thù cam lộ nước càn dương

10 bài – Hiện thực 36

1. Mở cửa thiên thai
2. Cuốn thả bờ lau
3. Chiếc bong hợp tan
4. Vỗ cánh phương đài
5. Xuân Hoa bốn mùa
6. Thông Điệp sống
7. Sỏi đá kêu đau
8. Một mái chùa quê
9. Tì kiếp nào
10. Đợi trăng về

Mở cửa thiên thai

Tháng 4 – 2008

Nếu không đau làm sao biết khổ
Nếu không vui làm sao biết cười
Thế tại sao đập vùi, đánh đổ
Không biết nghe tiếng nói tình người

Nếu không cam thì ai cộng khổ
Nếu không hội thì ai đồng thuyền
Thế tại sao phong trần nghiêng ngửa
Không biết nhìn thống thiết triền miên

Nếu không son thì đâu có sắt
Nếu không vương thì đâu có tròn
Thế tại sao trăng mờ hiu hắt
Ngàn sao đêm le lói héo hon

Nếu không cay làm sao biết đắng
Nếu không đục làm sao biết trong
Hãy hoài mong trời yên biển lặng
Nghe con tim máu chảy khơi dòng

Trong trần gian không còn chữ nếu
Thì nhân gian êm ấm chan hòa
Trong cuộc đời không còn chữ nếu
Thì người người chân lý đơm hoa

Thế tạo sao phong trần nghiệt ngã
Bởi phù vân bóng tối đêm dài
Khi triệt tiêu mây mù nhân ngã
Sẽ lên đường mở cửa thiên thai.

Cuốn thả bờ lau

Tháng 4 – 2008

Đem cuốn bờ lau thả bến sông
Lững lơ nước cuốn nổi bênh bồng
Trôi đi mây nẻo chìm mây nước
Xây xát vô bờ đau đón không

Đem vũ bụi trần thả gió sương
Bay bay vùi dập tấp muôn phương
Hợp tan tan hợp đua nhau mãi
Réo rắt trầm kha thấu đoạn trường

Đem vãi phù vân khắp đó đây
Phong trần khô héo đến chân mây
Tang thương tàn úa tận dâu biển
Thấm thía trần ai kiếp đọa đày

Gian truân ai cũng khổ đau mà
Sao nhẫn tâm nhau mãi thế a
Hay phủ trần gian dày gió bụi
Phù sinh kham nhẫn mới ta bà

Thế thì có cần rút lương tâm
Có xót lòng hai tiếng nghĩa nhân
Hay đã leo đài, lao cứ phóng
Đẳng đeo bảo ảnh, đắp hư danh

Nên nhớ, cuộc đời dầu bách niên
Sống sao cho phải, chẳng ưu phiền
Không gieo ai oán, đeo sầu khổ
Đạo gót thần tiên bước vĩnh nhiên.

Chiếc bóng hợp tan

Tháng 4 – 2008

Hợp tan cũng thể chiêm bao
Tan hợp cũng thể bờ lao đầu ghềnh
Trùng khơi sóng vỗ lênh đênh
Hoang vu gió lộng mông mênh núi rừng
Trần gian vốn đã vô cùng
Hợp tan một thoáng điểm chung nhất thời
Ngẫm đi để thấm trong đời

Xưa nay biết đã bao rồi phải không
Nhìn trông một bến ven sông
Đò ngang đưa khách theo dòng đến đi
Bờ sông còn đó thâm thì
Con đê hai lối xanh rì cỏ non
Người đi người đến dập dồn
Đề cho sỏi đá nghe hồn biết đau
Một mai nước chảy qua cầu
Nước đi đi mãi sắc màu thời gian
Chỉ còn chiếc bóng đò ngang
Đặng đeo bên cũ hai hàng gió reo
Hợp tan phút chốc đưa vào
Tan hợp dốc núi giữa đèo hoang mơ
Đưa tay nắm bắt hư vô
Hợp tan chiếc bóng mịt mờ thế thôi.

Vỗ cánh phương đài

Tháng 4 – 2008

Con chim nho nhỏ bay ngang
Bay đi đâu đó giữa ngàn mây trông
Mênh mông gió tấp mưa nguồn
Xát xây đôi cánh hao mòn thời gian
Bay đi bỏ lại bên đàng
Dấu mờ khép nụ lan man ngõ về
Bay đi mấy nẻo sơn Khê
Dòng sông mấy khúc vỗ về sóng reo
Bay qua đôi dốc cheo leo
Vẽ chân bên cát đặng đeo dấu hình
Nơi nào tổ ấm về dinh
Mà bay bay mãi thương tình hờ chim
Ngày lên tím nụ cành sim
Đêm về rũ bóng im lìm canh thâu
Mai kia còn đứng bên cầu
Xòe đôi cánh vỗ sắc màu tơ vương
Chim bay gió nắn mưa sương
Khung trời viễn mộng tư lường hồn ai
Đường bay cuối nẻo còn dài
Hư vô khép cánh phương đài thiên thư.

Xuân Hoa bốn mùa

Tháng 4 – 2008

Xuân chưa đến, bởi đông dài rét buốt

Khép nụ hoa xếp lá trái đông băng
Mím cười, trông xuân diễm ảo xa xăm
Ta thách đố thử đông dài lạnh giá

Xuân chưa đến, bởi hạ nồng oi ả
Xếp cành khô, ve réo gọi, kêu sâu
Mím cười trông, xuân nhân thế bao lâu
Ta thách đố, thử hạ nồng mấy độ

Xuân chưa đến, bởi thu tàn chín nụ
Lá vàng rơi tan tác bụi nắng mưa
Mím cười, trông thu tím đã vừa chưa
Ta thách đố, thử thu buồn mấy nẻo

Mỗi mùa đến, xuân chưa hề khô héo
Khi đúng thời, xuân thổi mộng ru bông
Bởi trần gian, vốn ôm ấp hoài mong
Nên không nhận, hương thơm xuân tự thể

Xuân có sẵn trong bốn mùa như thế
Không đông tàn, hạ trắng với thu phong
Không sâu vương lệ đá kiếm diêu bông
Ôm vọng tưởng tìm đâu bong bóng nước

Xuân bốn mùa nở trên ngàn diễm phúc
Vượt thời gian, thơm hương sắc trong lành
Vượt không gian, mím nụ mới tinh anh
Xuân tự thể trong hồn ai biết sống.

Thông Điệp Sống

Tháng 4 – 2008

Ta đã từng nghe biết bao nhiêu Thông điệp
Chứa chất, biết bao nhiêu nghĩa lý tuyệt vời
Chuyên chở, biết bao nhiêu hương nẻo thuyên đời
Diễn đạt đủ mọi ngôn từ cao siêu tuyệt mỹ

Những Thông điệp đời - đạo, băng băng thế kỷ
Của những chính giáo, chính nhân, chính khách tài tình
Của những quốc gia, dân tộc, chậm tiến, văn minh
Năm từng năm, trải dài, không sao đếm xuể

Khi nghe qua, cảm kích, rung rung ngân lệ
Khi nghe qua, hãnh diện, lâng lâng ngẩng đầu
Nhưng hỏi rằng, dừng lại được bao lâu

Trong khoảnh khắc, như bóng câu qua cửa sổ

Bao nghĩa lý đem treo trước gió
Bao nghĩa nhân phóng vút đầu lao
Nên nhân loại tràn ngập ba đào
Và thế giới gập ghình dậy sóng

Thông điệp ban, nhưng Thông điệp không biết sống
Trong tâm tư vẫn đầy ắp mây mù
Trong tâm hồn vẫn bóng tối âm u
Chiếc bánh vẽ phết tô đầy loang lổ

Nhân loại, không bao giờ hết khổ
Nhân sinh, không thoát khỏi cơ cùng
Trời đất rộng, nhưng không đủ bao dung
Bởi con người đóng khung nhiều cửa hẹp

Ta nghe rồi em, biết bao nhiêu Thông điệp
Ta nghe rồi anh, biết bao nhiêu ngôn từ
Dù chất đầy đến cả cõi thái hư
Thông điệp sống chỉ khi nào biết sống.

Sỏi đá kêu đau

Tháng 4 – 2008

Ai có nghe sỏi đá kêu đau
Ai có nghe cát bụi khổ sầu
Ngay cả bãi biển nướng dầu
Nát tơ vương nên mịt mờ sương khói

Biển mãi miết ngàn khơi réo gọi
Núi sơn khô trùng điệp hoang vu
Rừng thê lương ngậm trắng sương mù
Hồ thăm thẳm đèo heo hút gió

Bởi bào ảnh hư hao mệt mỏi
Bởi bọt bèo chìm nổi lan man
Phong trần đập dũa nát tan
Rong rêu phủ lấp trên đàng phù sinh

Nước cuốn xoáy gập ghình biển sóng
Bãi cát vàng phơi trắng bờ lau
Núi kia thi thiết bạt đầu
Non kia nghiệt ngã sắc màu thời gian
Hèn chi sỏi đá kêu vang

Phơi sương cát bụi tan hoang bên đường

Ai có nghe sỏi đá kêu đau
Ai có nghe cát bụi khổ sầu
Sơn khê mới bạc mái đầu
Phong trần mới thấm biển dâu tư lường
Cát bụi vương vương
Mịt mờ sương khói
Sỏi đá nát mình
Ngậm đắng bờ lau
Ai không nghe cát bụi khổ sầu
Ai không nghe sỏi đá kêu đau.

Một mái Chùa Quê

Tháng 4 – 2008

Chùa quê nhỏ nhỏ bên làng
Lời kinh tiếng mõ vang vang
Chuông ngân trầm hùng sâu lắng
Xưa nay, nếp sống dân làng

Chùa quê, mười bốn, ba mươi
Rộn vang tiếng nói tiếng cười
Kéo về thấp nhang, bái sám
Tô bồi phước đức xinh tươi

Chùa quê, cuộc sống xưa nay
Dân làng ôm ấp dựng xây
Giàu nghèo, ai ai cũng có
Kẻ nhiều, người ít góp tay

Chùa quê một mái đơn sơ
Đêm đêm dưới ánh trăng mờ
Phật vàng từ bi sáng tỏa
Ươm đời, ươm đạo, xa mờ

Chùa quê, già trẻ, nữ nam
Như bông lúa chín thơm vàng
Như mái tình quê bếp lửa
Ấm nồng gìn giữ cru mang

Chùa quê, tôi mang từ đó
Ngay từ, thuở bé xa xưa
Đến nay, vẫn hằng thương nhớ
Đi đâu, vẫn nhớ nhung về.

Từ kiếp nào

Tháng 4 – 2008

Từ kiếp nào tôi vẫn tợ vương
Đi lang thang trên khắp nẻo đường
Ba cõi xuống lên, vào ra sinh tử
Để ngấm cuộc đời, xoa dịu tình thương

Từ kiếp nào cát bụi đeo tôi
Đeo hành trang qua mọi hình hài
Hồ thăm rừng sâu, đầu non góc biển
Chia sẻ cuộc đời, muôn vạn chông gai

Từ kiếp nào vào cõi nhân gian
Mang rong rêu thế giới ba ngàn
Hoa Tạng xa mờ, muôn trùng giới tuyến
Biển đời oán đổi, chìm nổi mệnh mang

Từ kiếp nào cát bụi tro vương
Những dấu xưa hoen ố tàn khô
Dẫm bước hồng hoang, phù sinh nhiệm thể
Đãi lọc đá vàng, tìm lại nguyên sơ

Thương cuộc đời, từ đó ta đi
Dẫu phong sương, mưa nắng, sá gì
Trao lại cho đời, bảo châu như ý
Ba đường sáu nẻo, mở cửa huyền vi.

Đợi trăng về

Tháng 4 – 2008

Đêm đêm, ta đợi đón trăng về
Dù chẳng ngóng trông, chẳng ước thề
Rừng núi hoang vu thanh vắng quá
Không trăng, ủ dột bóng sơn Khê

Có khi, ta đợi ở đầu ghềnh
Nguyệt mãn, trăng tròn chẳng chịu lên
Suốt mấy canh dài nghe biển sóng
Kê đầu trên mỏm đá chênh vênh

Trăng khuyết, vậy mà nhanh chóng hơn
Lung trời đã hiện mới đầu hôm

Bóng trăng óng ả đêm đêm rọi
Ngập cả đường đi, ngập lối mòn

Có khi, ta rảo bước mom sông
Bóng nguyệt lung linh đứng giữa dòng
Nhuộm ánh trăng ngà bên bến nước
Bờ đê âm lạnh những đêm đông

Dù tròn hay khuyết vẫn là trăng
Mười sáu ba mươi trăng vẫn trăng
Khi nhạt khi vàng pha loáng bạc
Thiên thu bóng nguyệt đợi trăng ngàn.

10 bài – Hiện thực 37

- 01. Cửa Chùa*
- 02. Chuyến Xe Tam Thà*
- 03. Giọt lệ sâu màu nhiệm*
- 04. Người và tôi đã thấy*
- 05. Cuộc đời nào đau khổ !*
- 06. Trên đường ta đi*
- 07. Tôi tìm em*
- 08. Vì em, nên tôi*
- 09. Em từ nay thôi khóc*
- 10. Đạo vàng tỏa rạng Như An*

Cửa Chùa

Tháng 6 – 2008

Cửa chùa là cánh cửa Không
Vào trong Hoa Tạng trùng trùng huyền vi
Không Tướng, không cả li ti
Ẩn trong diệu hữu tư nghi hồn ai
Không Nguyên, không cả một hai
Trùm lên ánh thể phương đài đơm hoa
Sắc không vô nhị kết tòa
Nương hình gọn bóng giao thoa diễm hằng
Không đêm mà có ánh trăng
Không ngày mà có nắng vàng mênh mang
Thấu trời còn hỏi chi thang
Chạm đất còn hỏi địa đàng làm chi
Cửa chùa là cửa huyền vi
Từ không thành có diệu kỳ ai hay
Cửa chùa, ba cánh hiện bày
Vô môn biến hiện lay lay pháp trần

Cửa chùa, ba cánh tương lân
Vô Nguyên, Vô Tướng, hỏi Không sao tìm
Vụt qua, đâu nữa cánh chim
Tịch chơn, cật vấn nổi chìm phù vân
Cửa chùa, là cửa tam quan
Mở ra, không lối dọc ngang đi về
Cửa chùa, là cửa giải mê
Mở ra, chót đỉnh Tào Khê mỉm cười
Cửa chùa, chào khách ngược xuôi
Bước qua, biến mất, hỏi người thế nhân !

Chuyến Xe Tam Thừa

Tháng 7 – 2008

Ta ra đi trên chuyến xe Tam Thừa lồng lộng
Khắp muôn phương ngàn hướng cõi phù sinh
Trên ba đường sáu nẻo kiếp sinh linh
Trong vạn hữu, ai không là bạn lữ

Ta ra đi trên chuyến xe Tam Thừa kỳ thú
Xe nhỏ này, ai thích, hãy bước lên
Xe trung này, ai hợp, nhớ đừng quên
Còn xe lớn, rộng thênh thang đại hải

Xe Tam Thừa vượt muôn ngàn cửa ải
Băng dốc đèo trên vạn lý sơn Khê
Đi bốn phương, nhưng đến, chỉ một lối về
Rừng hoa tạnh chứng đạo ca gió hát

Xe Tam Thừa vượt muôn ngàn ghềnh thác
Băng vực sâu, lướt hải lý trùng dương
Khép thủ chung, im bất mọi con đường
Hỏi sinh tử, ngại ngục, không dám thử

Đưa nhau về căn nhà xưa ta đó
Đón nhau về trong diệu hữu pháp thân
Mây trắng kia, tiễn biệt nẻo phù vân
Trời xanh kia, vẫy chào màn sương bạc

Bờ suối reo, con nai vàng ngơ ngác
Tổ ấm nồng, chim rú cánh thôi bay
Giữa ngàn cây, hoa khép lá, lung lay
Đêm chầm dứt, không chờ ngày gọi nắng

Xe Tam Thừa một chuyến

Thuyền bát nhã thanh lương
Đưa nhau một đoạn đường
Khép đôi bờ sinh tử

Xe Tam Thừa một chuyến
Cửa hoa tọng huyền môn
Đưa tay đỡ càn khôn
Vô sanh reo pháp nhãn.

Giọt lệ sầu màu nhiệm

Tháng 7 – 2008

Hãy khóc đi, cho lệ sầu tuôn chảy
Cho sông thương tràn ngập bến bờ đau
Rời bước lên, hóng gió mát trên cầu
Ta sẽ vui những nỗi niềm than thở

Hãy khóc đi, cho bờ mi đắm lệ
Kéo khô khan, ánh mắt bớt long lanh
Khóc để cho những giọt lệ tinh anh
Tô sức sống được hồi sinh đổi mới

Đừng nén lòng rồi đập vùi tức tưởi
Ngày tháng dài tê tê khép hờn đau
Tội tình chi mà trần trọc đêm thâu
Hãy nhìn xem những vì sao lấp lánh

Trời đổ mưa, hết rồi thì quang đấng
Chứ nếu không vãn vũ bóng mây mù
Đó là chân lý ngàn đời, vĩnh viễn, thiên thu
Hai khước mắt để làm chi không khóc

Hãy khóc đi, buồn đau sẽ biến mất
Hãy khóc đi, khô cạn những sầu thương
Khi nhìn lại, đã tan hết chán chường
Muốn khóc nữa, nhưng làm sao khóc được

Ta mỉm cười, nhìn về phía trước
Ta nhủ thầm, quay lại phía sau
Ồ, thì ra, đâu có gì đâu
Xin cảm ơn giọt lệ sầu màu nhiệm.

Người và tôi đã thấy

Tháng 7 – 2008

Người và tôi đã thấy
Người nhân gian, khi khóc khi cười
Theo thể thường, lúc buồn lúc vui
Khi im lặng, khi huyền thuyên không dứt

Người và tôi đã thấy
Người nhân gian, hay oán hay hờn
Theo thể thường, nói thiệt nói hơn
Khi hỷ xả, khi vùng vằng quay quắt

Muốn cuộc đời không còn ô trọc
Kiếp nhân sinh không lắm đoạn trường
Cùng ngân vang khúc hát tình thương
Reo cung đàn thử hòa điệu sống

Góp bàn tay tin yêu xây dựng
Góp tấm lòng trang trải từ tâm
Cùng dạo chơi dưới ánh trăng rằm
Đêm trần gian không còn tăm tối

Người và tôi đã thấy
Người nhân gian, nặng cảm tình người
Nếu biết đeo hoa tuệ xinh tươi
Và dung chứa đức từ bi thanh thoát

Người và tôi đã thấy
Thế từ nay nhịp bước qua cầu
Những già nhân vắng bóng chìm sâu
Chim thánh thiện hòa vui ca hát.

Cuộc đời nào đau khổ *Tháng 7 – 2008*

Cuộc đời nào đau khổ
Nhìn cho cùng, ta có khổ gì đâu
Trời đất kia còn nắng dãi mưa dầu
Vũ trụ kia còn lăn quay nghiêng ngửa

Cuộc đời ta, đâu có gì đau khổ
Hết uống ăn, đi đứng, lại nằm ngồi
Mệt ngủ khò, đánh một giấc tỉnh khôi
Bừng mắt ra thêm một ngày đang tới

Những ngày xưa, khi ta còn bé nhỏ
Đến hôm nay, ta vẫn thế cơ mà

Đời có chi đau khổ mà kêu ca
Bởi nhân thế hay thói phòng lảm chuyện

Mùa thu nào là mùa thu tím
Mùa hạ nào nắng cháy diều tàn
Mùa đông nào lạnh lẽo mênh mang
Mùa xuân nào hoa cười gọi gió

Lòng tự hỏi, có gì đau khổ
Đau khổ đâu hãy đưa ra xem
Bóng phù vân vung vãi xuống thêm
Tranh giả huyễn còn đâu nhân ngã

Cuộc đời nào đau khổ
Bởi đom đóm hư không
Ta khép lại một vòng
Hình tròn kia đan kín

Mùa thu nào thu tím
Mùa hạ nào hạ nồng
Mùa đông nào đêm đông
Mùa xuân nào hoa nở

Cuộc đời nào đau khổ
Bởi ta nói sâu đau
Thật mộng寐 mơ hồ
Khổ đau không thật có

Phải không người nhân thế
Hãy vui sống với đời
Đến lúc ta lia hơi
Lại đăng trình kiếp nữa.

Trên đường ta đi

Tháng 7 – 2008

Từ trong thanh vắng trăng sao
Lắng nghe vũ trụ kêu gào hư vô
Từ trong hồ thẳm xa mờ
Lắng nghe xác lá tàn khô thì thào
Từ trong vi diệu thậm thâm
Nhìn trông vạn hữu pháp thân vô cùng
Chấn ngang một nét đường tung
Đường hoành mở cửa điệp trùng hiển sinh
Ta đâu chỉ có một mình

Biết bao khách lữ đặng trình cùng ta
Nên đâu không phải là nhà
Vào ra muôn kiếp ta bà dạo chơi
Lại còn ba nẻo tinh khôi
Sáu đường chào đón tô bồi điểm son
Lo chi nước chảy đá mòn
Ngại chi trăng khuyết trăng tròn đây vơi
Dù cho nay lỡ mai bồi
Thác reo sóng vỗ sông ngòi biển đông
Dù cho khô lá rụng bông
Xuân thu đông hạ ngóng trông làm gì
Trên đường ta đã bước đi
Xưa nay vẫn thế tư nghi hồn ai !

Tôi tìm em

Tháng 7 – 2008

Tôi tìm em, nơi thâm sơn cùng cốc
Núi rừng khuya đánh thức nẻo hoang vu
Tiếng vô thanh gõ cửa chốn mịt mù
Em bừng sáng như minh châu điểm ảo

Tôi tìm em, con đường xưa thạch thảo
Cỏ xanh non óng ả ngậm ngân sương
Bóng ngô khôi ảnh hiện thật tinh tường
Em tự tại nguyên trinh từ muôn thuở

Tôi tìm em, cõi phiêu bồng gian khổ
Vốn tan hoang biết bao kiếp phù sinh
Cát bụi nào vương vấn bước đặng trình
Tôi đã xa em từ khi bắt giác

Có khi, tôi viết tên em trên bờ cát
Có khi, tôi viết tên em giữa đêm mơ
Như một bức tranh diễm tuyệt nên thơ
Không vết tích nhưng tròn đầy nguyên vẹn

Khi không mong thì sao em lại đến
Khi kiếm tìm thì em lại ra đi
Hai động thái, thử hỏi, đó là gì
À, thì ra, thế mà ai có biết

Thôi từ nay, ta không tìm em nữa
Vì càng tìm, càng mất phải không em
Ta là ta, mà em vẫn là em

Luôn có mặt sao đi tìm còn mất

Bởi vì mây, nên trăng mờ trăng khuất
Bởi vì đêm, nên bóng tối ngàn sao
Ta ca vang trên chót đỉnh Diệu Cao
Em đứng đó tự bao giờ, bất biến.

Vì em, nên tôi

Tháng 7 – 2008

Vì em, hình bóng nguyên trinh
Nên tôi muôn kiếp đăng trình ra đi
Vì em, tuyệt thể tinh kỳ
Nên tôi dong ruổi chẳng chi ngại ngần
Vì em, tuyệt diệu chơn thân
Nên tôi xây sát phong trần nắng mưa
Đan tâm mấy độ chưa vừa
Đan tay mấy thuở còn thừa không gian
Tôi đi cuối nẻo đường ngang
Tôi về ngược lối băng ngàn trăng sao
Đầu ghềnh bọt sóng lao xao
Cuối sông nước chảy xô vào trùng dương
Nơi đâu cũng có con đường
Nơi nào cũng có tình thương xót lòng
Vì em, chẳng tiếng ước mong
Nên tôi mãi miết khắp vòng hư vô
Vì em, chẳng chút trông chờ
Nên tôi chưa cạn bến bờ tử sinh
Trong ta như bóng với hình
Đi đâu cũng thể như mình với ta
Xa thì nào có chi xa
Gần thì sao hỏi nào ta với mình
Em nhìn, không nói, lặng thinh
Để tôi dẫn bước đăng trình nghe em.

Em từ nay thôi khóc

Tháng 7 – 2008

Này em hỡi, kể từ nay thôi khóc
Kiếp hồng trần đã chấm dứt khổ đau
Em ca vang trên vạn lý nhịp cầu
Sông sinh tử lững lờ con nước chảy

Bèo trôi nổi, mặc sóng nhồi đưa đẩy

Bọt hợp tan, mặc bãi biển nương dâu
Đêm tàn phai, nào có nghĩa canh thâu
Ngày nắng âm, ngại gì sương thấm lạnh

Em an nhiên, đừng hỏi, từ đâu đến
Em bước đi, đừng hỏi, đến nơi nào
Trời thênh thang, đâu có đợi ngàn sao
Đất mênh mông, lo gì không chỗ đứng

Còn tất cả, em còn kia, ba cõi
Vẫy chào em trên điệp khúc sáu đường
Em chỉ cần mang thể tánh thanh lương
Không trụ vũ, nơi nào em không có

Cửa thiên đàng đã mở
Nẻo địa ngục đóng khung
Em hiện hữu vô cùng
Kết cành hoa ưu bát

Vô thi ngân tiếng hát
Vô chung khảm cung đàn
Em hòa nhịp ngân vang
Giữa muôn ngàn thiên thể.

Đạo Vàng tỏa rạng Như An

Viết 7.20am, xong 8am

Trên chuyến bay ngày 06-7-2008

TNT

Vũ trụ lăn quay
Ngân hà xao xuyên
Mây mù vẫn vũ
Khuất bóng trăng sao
Ba ngàn thế giới rung động
Ba đường sáu nẻo xôn xao
Trái đất rợn hồn nín lặng
Lòng người im bật, nao nao
Ngưỡng bạch Đệ tứ Tăng Thống
Huyền Quang chín phẩm trên cao
Ngài đi, hằng viễn nhiệm màu
Chúng con ở lại, rầu rầu ruột đau
Ngài đi, đứt mấy nhịp cầu
Chúng con ở lại, chìm sâu vuông tròn
Ngài đi, lửa đốt sắt son
Chúng con ở lại, lồi mòn sương pha

Hỡi ôi, là cõi ta bà
Tâm nguyên nguyên đắng, hạnh ngà ngà cay
Hỡi ôi, cát đá bụi bay
Tình vương vương nặng, nghĩa ngậy ngậy nồng
Hỡi ôi, núi Thái biển Đông
Dư đồ một mảnh giống dòng Việt Nam
Chung nhau lịch sử năm ngàn
Chung nhau ảm lạnh cơ hàn thịnh suy
Chung nhau khổ nhục vô nghì
Chung nhau nước mắt, bờ mi đã mòn
Trước năm 1954, rách nát !
Sau năm 1954, tương tàn !
Trước năm 1975, bi đát !
Sau năm 1975, lảm than !
Nhục nhằn, từ Nam tới Bắc
Khổ đau, từ Bắc tới Nam
Quốc nội, hải ngoại, tim thất
Trong ngoài, hai mối, lòng se
Ngài đi, Mùa Hạ đang về
Tiếng chuông tiếng mõ nhịp khua Đàn tràng
Ngài đi, Mùa Hạ băng ngang
Tặng Ni tứ chúng hàng hàng xót xa
Ngài đi, Mùa Hạ chưa qua
Hương bay khói quyện gần xa Nguyên Thiều
Trông về Phương trượng tịch liêu
Ngày đêm sáu khắc, chín chiều ruột đau
Cách ngăn, còn mấy nhịp cầu
Dập vùi, còn mấy sắc màu tang thương
Tâm nguyên Đạo pháp - Quê hương
Hạnh nguyên chan chứa tư lương hồn ai
Rêu mờ, son sắt không phai
Dấu mờ, không nhạt phương đài Huyền Quang
Chấp tay, nâng đóa Ưu Đàm
Giải Hòa tỏa rạng Đạo Vàng Như An.

10 bài – Hiện thực 38

01. Tọa thị phương đài
02. Không mộng hoa gầy
03. Có đôi gì không
04. Tỉnh mộng hồn đau
05. Có một ngày
06. Từ già con tàu
07. Hành trình lữ thứ
08. Cùng ta xuyên vũ trụ
09. Tử Thân lên tiếng !
10. Gió thoảng đêm dài

Tọa thị phương đài

Tháng 7 – 2008

Đạo màu nhiệm thể từ bi
Muôn loài thấm nhuần tư nghi pháp vương
Đạo vàng nhiệm thể tình thương
Chúng sanh tắm gội sáu đường trăm mê
Linh Sơn kéo tới Tào Khê
Hăm sáu thế kỷ chưa hề đổi thay
Xa hơn, từ thuở mảy may
Hồng hoang kết tạo dựng xây phù trần
Sâu hơn, trùm khắp pháp thân
Thỉ chung khép cửa tinh lân không còn
Huyền môn vết cũ lối mòn
Trùng trùng hoa tạng điểm son vô bờ
Sắc không đôi ngả trơ vơ
Vô sinh vô trụ hư vô rợn hồn
Đưa tay bắt bóng càn khôn
Đêm tàn nguyệt khuyết vương tròn bật âm
Diệu huyền đạo lý thâm thâm
Không còn sinh thể mê lầm mới thôi
Phương đài tọa thị lên ngôi
Nụ hoa hàm tiếu tuyệt vời thiên thu
Không còn bóng dáng thật hư
Hỏi chi viễn mộng mây mù ngàn năm.

Không mộng hoa gầy

Tháng 7 – 2008

Người ta có mộng hoa vàng
Tôi không có mộng lang thang muôn đường
Người ta có mộng hoa hương
Tôi không có mộng nghệ thường trần gian
Nên đi khắp nẻo đàng tràng
Nên về khắp chốn dọc ngang chẳng sòn
Hỏi chi góc biển đầu non
Ngại chi vết cũ lối mòn phù sinh
Ngàn xưa chiếc bóng vương hình
Ngàn sau gói mộng tự tình phiêu du
Ta còn có cả thiên thu
Ta còn có cả mịt mù thỉ chung
Đi chưa hết nẻo đường cùng
Về chưa hết nẻo điệp trùng xa xưa

Hư vô trông rỗng dư thừa
Thì ta đi mãi cho vừa lòng ta
Hoa vàng rồi cũng sương pha
Hoa hương rồi cũng la đà bèo mây
Ta không ôm mộng hoa gầy
Bờ rêu thâm lạnh sát xây úa tàn
Ta không ôm mộng hoa vàng
Một mai tím ngắt hoa vàng nơi đâu
Ta đi không trước không sau
Bước chân là mỗi nhịp câu lại qua
Ta đi không cửa không nhà
Hành trình là chốn ta bà phiêu dinh
Khi nào kết thúc tử sinh
Thì ta chấm dứt hành trình ta đi.

Có đổi gì không

Tháng 7 – 2008

Ta đổi thời gian gọi tiếng lòng
Cho trông đáp lại nỗi chờ mong
Cho thương đáp lại niềm nhung nhớ
Cho lạnh đông tàn đợi nắng hong

Ta đổi thiên thu gọi tháng ngày
Dù trời lòng lộng gió ngàn bay
Dù mây lơ lửng muôn phương gửi
Tình tự không còn đó với đây

Ta đổi biệt tằm hện lối về
Mộng dài ấp ủ mảnh tình quê
Ước mơ tỉnh dậy không tròn giấc
Ai trách chi ai lỗi hện thề

Ta đổi tang thương đếm bãi sào
Bến bờ cát đá vỡ nương dâu
Thế thời nghiêng ngửa trôi đi mãi
Đắp vá đoạn trường thấm thịt thau

Ta đổi biệt ly đếm hợp tan
Mây bay còn đợi gió trên ngàn
Trăng tàn còn đợi đêm sao rọi
Đường dọc đi hoài gặp lối ngang

Thế thì ta có đổi gì đâu
Vết sử băng ngang biến sắc màu

Nước xoáy đầu ghềnh trên sóng bạc
Núi cao biển rộng mới sông sâu

Thế thì ta có đổi gì không
Rạ ướm mạ xanh đá trở bông
Bến cũ sông xưa thuyền đợi khách
Bốn mùa xuân hạ với thu đông.

Tĩnh mộng hồn đau

Tháng 7 – 2008

Trần gian thông nỗi ta bà
Thế gian thông nỗi trầm kha đọa đày
Mới sinh nguyên lộ trắng tay
Ngày tàn ngọn cỏ lung lay bụi mờ
Vây mà suốt kiếp vật vờ
Nổi trôi oan nghiệt muôn bờ lao linh
Ngã nhân bào ảnh tuyệt tình
Lợi danh tráo đấu xấu mình cùng ta
Thanh xuân vật lộn xông pha
Cội càn tóc trắng chưa pha nổi niêm
Đến khi hắt gió đứng tim
Buông tay nhắm mắt mới im lặng sâu
Ô hay cuộc lữ con tàu
Lại qua biết mấy sắc màu thời gian
Sao không dừng lại bên đàng
Trước khi rũ cánh lá vàng nhẹ bay
Cho ta bớt nỗi đắng cay
Cho người bớt nỗi trả vay muện màn
Cớ chi xéo dọc xẻ ngang
Ngược xuôi cong queo, bẽ bàng bờ lau
Người đau như thể ta đau
Ta đau như thể người đau khác nào
Đeo chi giắc mộng chiêm bao
Bừng con mắt dậy đổ vào hồn đau.

Có một ngày

Tháng 7 – 2008

Có một ngày ta già từ trọ quán
Nét rong rêu phủ kín quăng đường qua
Để vẽ thêm dấu vết cõi ta bà
Cát bụi bay dập vùi phơi sỏi đá

Có một ngày ta già từ nhân thế
Đã đặng đeo một cuộc lữ trăm năm
Tiếng thương yêu vạn hữu kết hoa đăng
Làm hành trang trên nhịp cầu sinh tử

Có một ngày ta tạ từ xe cũ
Mượn một lần dong ruổi kiếp ba sinh
Đường trần gian xây sát thể băng trinh
Cạn sinh lực xin già từ một chuyến

Có một ngày ta về căn gác nhỏ
Đã ra đi từ thưở mới phiêu du
Bước lang thang trên vạn nẻo diêm phù
Đường quê cũ đợi chờ ta lâu lắm

Ta trở về giữa đêm tàn giá lạnh
Nhặt thời gian nhìn dấu vết đi qua
Nét rong rêu phơi tàn tạ úa già
Hình bóng cũ nhìn ta thương gió bụi

Có một ngày ta về như thế ấy
Để rồi đi thuyền vũ trụ tỉnh mơ
Đến và đi như bỏ ngõ bao giờ
Ta đứng lại là thi chung biển mất.

Từ già con tàu

Mang một kiếp trên hành trình phiêu lữ
Ba vạn sáu nghìn nhịp tháng ngày qua
Ta bước đi chưa hết cõi ta bà
Tâm còn đó những lực tàn xuống dốc

Trời đất rộng thu dần khung cửa hẹp
Nẻo tung hoành bít lối nhỏ trơ vơ
Sức bình sinh đã cạn kiệt tàn khô
Xe huyền hóa đang thời kỳ rệu rã

Chân khảng khiu đỡ tấm thân tàn tạ
Tay hao gầy vén bức ảnh thời gian
Mắt mù mờ nhìn không quá mấy gang
Vai co rút đầu còn ngang mấy thước

Căn phòng nhỏ chỉ ra vô lê bước
Ngồi không xong, đi đứng cũng ê mình
Cả cuộc đời xin trả lại lao linh

Ôm mộng寐 gói đầu trên đỉnh bạc

Ta vẫn nghe thuở hồng hoang ca hát
Cõi thiên thu khép mở biết bao lần
Bụi phong trần góp gió dải phù vân
Về bước chân trên muôn ngàn thiên lý

Chiều xuống thấp nắng vàng rơi yếu ớt
Hoàng hôn về chim vỗ cánh bay mau
Thế thì ta xin từ giã con tàu
Kéo phụ lòng một sân ga chuyển tiếp.

Tháng 8 – 2008

Hành trình lữ thứ

Chiều xuống thấp rừng cây nghiêng bóng núi
Gác lưng trời mây kéo ngả đầu non
Đàn chim muông mạnh cánh đuổi hoàng hôn
Đêm thôi thúc ngập ngừng khung cửa khép

Trời đất rộng thu dần vào ngõ hẹp
Bóng chiều hôm gói mộng đón trăng ngàn
Biển trùng khơi lòng lộng sóng âm vang
Ta đứng đó giữa hư vô bất tận

Gió thét núi vạt rừng khua thăm thẳm
Trăng gọi sao bóng tối phủ hoang mờ
Một mình ta đếm từng bước tiêu sơ
Đi đi mãi trên hành trình lữ thứ

Tiếng thiên thu chờ ta đó
Chôn vô tận đợi ta về
Và người em bé nhỏ
Ta dẫn bước em đi

Một điểm son không muốn tắt
Bờ không sắc chẳng đôi đàn
Linh Sơn reo gió hát
Ta khơi mạch Tào Khê

Bóng dáng em lộ diện từ vô thi
Vóc thân ta có mặt đến vô chung
Nhịp tử sinh gõ từng bước vô cùng
Đi đi mãi giữa đôi dòng huyền hóa

Cõi diêm phù còn phiêu bồng muôn thuở
Thì ta đây hiện hữu đến muôn đời
Và em ơi, cùng dạo bước rong chơi
Đi đi mãi giữa thềm hoang vụn thể.

Tháng 8 – 2008

Cùng ta xuyên vũ trụ

Ta tìm lại đồng tro tàn dĩ vãng
Để còn gì quá khứ những ngày qua
Đời là một giấc mơ, loang vết nhạt nhòa
Vẫn lưu dấu trong thềm hoang ký ức

Đêm canh dài, ngàn sao không muốn tắt
Ta nhìn trông cho thắm thâu đêm thâu
Gối đầu non, nghiêng ngửa vụn tinh cầu
Duỗi góc biển, lung linh bờ ảo tượng

Nhớ ngày xưa, ra đi trên muôn hướng
Đến hôm nay, đứng cuối nẻo đường xa
Em vẫn còn đây, ta vẫn là ta
Nhưng dĩ vãng rêu mờ phôi gió bụi

Hình ảnh cũ phôi pha mờ sương khói
Bóng hình xưa phai nhạt ngả bờ cây
Máy trí não khơi nhịp kéo truong mây
Nhưng nắm bắt, mảnh phù du tan vỡ

Nếu là mộng, sao còn lưu nổi nhớ
Nếu không thực, sao chẳng khuất niềm quên
Em vẫn nguyên trinh, ta chẳng xa em
Cùng ẩn hiện giữa bức tranh không sắc

Em không nói, ta nhìn em giây lát
Nhịp đấng trình, lại cất bước ra đi
Thế thì thôi, không cần nói năng chi
Em hiện hữu cùng ta xuyên vũ trụ.

Tháng 8 – 2008

Tử Thần lên tiếng !

Này Tử Thần, có gan thì lộ diện
Hễ có làm có chịu, mới xứng danh
Đừng thấp tha thấp thỏm, chạy loanh quanh
Lén chụp bắt mà gọi Thần sao được

Ta từng nghe khắp đông tây nam bắc
Ngươi ra tay thì hết cách tìm cầu
Vậy thì ngươi lẩn quẩn trốn nơi đâu
Có bản lĩnh, hãy trườn ra ánh sáng

Dù phàm phu, ta đây đâu có ngán
Ngươi là Thần, mà tiểu tử thế sao
Vội ra tay, rồi dở chước bôn đào
Mang tiếng Thần, quá ô danh không hĩ !

Ta hỏi thật, nếu nhà ngươi biết chuyện
Bắt vạ loài phải chết, bởi do ngươi
Chết đoạn đành, chết nghiệt ngã, chết tươi
Nếu là ngươi, hãy mau mau lên tiếng

Người ta dựng biết bao nhiêu cốt truyện
Có bàn tay lông lá của Tử Thần
Hay là ai, rồi tiếm vị tiếm danh
Tranh tối sáng, phải trắng đen, ngả ngũ

Có một kẻ dáng trượng phu quân tử
Dõng dạc tuyên, làm gì có tử thần
Không một ai là thần tử thần sinh
Bằng sinh tử chỉ là dòng chuyển hóa

Đừng buôn Thần bán Thánh, lừa thiên hạ
Hù nhân gian, dọa nạt kẻ nhát gan
Làm con buôn cho những kẻ manh tâm
Giả phù phép để kiếm tiền cơm cháo

Đã là Thần, thì đường đường chân tướng
Đâu có chuyện núp mái khói am tranh
Tử, tức cuối đời ; Sinh, tức chuyển sanh
Khấp sáu nẻo ba đường đều như thế.

Tháng 8 – 2008

Gió thoảng đêm dài

Lên non tìm bóng hoang sơ

Xuống biển góp nhặt mịt mờ trùng khơi
Dọc đường băng giá lên ngôi
Rong rêu giăng lối một đời đã qua
Non sông mờ khói sơn hà
Mái tranh bạt gió quê nhà đắm sương
Ruộng đồng cỏ lấp bờ nương
Đèn khuya ủ dột phố phường lặng yên
Tầng không mây ngủ bên thềm
Ngàn sao gôi mộng tìm quên cuối trời
Xa xa tiếng quốc buông lời
Lan man tiếng đế vọng lời ní non
Trùng dương đưa đẩy sóng cồn
Âm linh tê tử nát hồn thương đau
Sông dài mặt nước chìm sâu
Bọt bèo vụn vỡ vọng sầu đẳng đeo
Rừng mơ hình ngả lưng đèo
Núi mơ nghiêng bóng gió vèo vi vu
Lên non, non khép âm u
Xuống biển, biển lộng mịt mù triều dâng
Xạc xào sỏi đá khua chân
Xác xơ cuộc lữ phong trần bụi bay.

Tháng 8 – 2008

10 bài – Hiện thực 39

01. *Tìm em cho đến vô cùng*
02. *Mai tôi đi rồi*
03. *Kết tòa thiên thu*
04. *Khép cửa đêm dài*
05. *Tiếng gõ cô liêu*
06. *Còn gì sau trái tim đau*
07. *Trái tim đau*
08. *Ta mang một trái tim đau*
09. *Thắp đèn trượng phu*
10. *Câu thơ bỏ ngõ*

Tìm em cho đến vô cùng

Tìm em muôn kiếp tử sinh
Lang thang từ độ đấng tình xa xưa
Tìm em muôn kiếp chưa vừa
Chia tay từ độ gió lùa hồng hoang
Ba đường sáu nẻo đưa chân
Rụng rơi cát đá dấu mòn bụi bay
Phơi sương đãi nắng khô cày

Miếng cơm manh áo xéo dày tóc tang
Ươm mơ em ẩn trên ngàn
Bắt thang lên hỏi thiên đàng nơi đâu
Ươm mơ em đứng bên cầu
Nhặt khoan gõ nhịp đêm sâu lụn tàn
Tìm em lặn xuống suối vàng
Trùng trùng địa ngục ngõ ngàng trống không
Tìm em đi hết mùa đông
Băng qua mùa hạ xuân lồng sang thu
Biển khơi sóng vỗ mịt mù
Núi rừng khép kín âm u lạnh lùng
Tìm em tìm đến vô cùng
Dù cho vô thi vô chung mấy thì
Mắt mòn hun hút bờ mi
Tâm đan hun hút tư nghi mù sương
Tìm em trăm hướng ngàn phương
Dù cho muôn kiếp dặm trường nghe em.

Tháng 9 – 2008

Mai tôi đi rồi

Mai tôi đi rồi, từ già thân thương
Một kiếp lang thang trên một quãng đường
Ngừng bước đặng trình gởi mây theo gió
Cát bụi ru hời, còn đó vương vương

Mai tôi đi rồi, từ già trần gian
Ngừng bước phiêu du trên một đoạn đàng
Dòng sông đôi bờ, chia xa hai nẻo
Sóng nước gập ghình, đập vỗ mệnh mang

Mai tôi đi rồi, từ già đời tôi
Ngừng bước tử sinh, một kiếp con người
Sáu nẻo ba đường, khép hờ bỏ ngõ
Vang vọng thiên thu, còn đó tiếng cười

Mai tôi đi rồi, về với hư vô
Cát bụi lung linh, nghĩa địa hoang mờ
Sương khói nhạt nhòa, hồn ru băng giá
Tinh tú muôn trùng, tìm bóng nguyên sơ

Mai tôi đi rồi, từ già thân thương
Ngừng bước phiêu du, một kiếp con người
Mai tôi đi rồi, từ già trần gian

Ngừng bước lang thang, tiếng nói câu cười
Cát bụi xa mờ, về với hư vô
Sương gió đợi chờ, hình bóng nguyên sơ.

Tháng 9 - 2008

Kết tòa thiên thu

Ta đi trong nắng trong mưa
Để nghe hoang lạnh gió lùa đêm đông
Ta đi góc biển đầu non
Để nghe ghèn lảng sóng cồn kêu vang
Ta đi khắp nẻo quan san
Để nghe đan chéo dọc ngang đồ đường
Không nghe nát cõi tình thương
Sao nghe thống nỗi tư lường hồn đau
Không nghe tàn tạ con tàu
Sao nghe cạn kiệt sắc màu thời gian
Không nghe khô cháy tâm can
Sao nghe thấm thía tro tàn tiêu sơ
Sông khuya nước chảy xa mờ
Thuyền ai thấp thoáng trăng mơ đêm dài
Bến xưa lối cũ hoa cài
Đường xưa gỏi mộng gởi đài rêu phong
Ta đi cuối nẻo xa dòng
Vẽ lên dấu ngọc kết vòng tay hoa
Ta đi âm vọng giao thoa
Núi rừng đan kín kết tòa thiên thu.

Tháng 8 – 2008

Khép cửa đêm dài

Băng giá lên ngôi, phủ đỉnh đồi tuyết trắng
Cát đá lở bồi, ngập hố thăm tiêu sơ
Nát hồn đau, đay nghiền đại khờ
Tan lòng dạ, xát xây son sắt

Đóm lửa lập lòe, trải đêm dài chưa tắt
Bếp hồng vọn khói, phờ phạt gió bụi bay
Đôi bờ khô, ri giọt cay cay
Không đủ long, ướt vành héo muộn

Thế kỷ băng ngang, bao bão giông xoáy cuốn

Đất trời nghiêng ngửa, bao nghiệt ngã can qua
Bánh xe lăn, nghiền nát trăm kha
Vết thời đại, lở loang dấu sử

Ngàn sao vẫn nghìn trùng le lói
Đom đóm bay ủ dột miệt mài
Vàng nhạt hiện, ngày lên quá ngắn
Bóng hoàng hôn, ập phủ đêm dài

Rừng cây non chưa xanh chiếc lá
Đám cây già nứt nẻ tàn khô
Mưa gió nắng, gục đầu lá mạ
Lúa lép thừa, đồng ruộng xác xơ

Đầy xô lưỡng cực đôi bờ
Hai chiều mây máy động cơ mây thì
Vàng thau bạc trắng pha chì
Nhôm đồng kẽm sắt đen sì ngổn ngang
Đổ trên nghĩa địa hoang tàn
Tang thương lở lói ngõ ngàng biển dâu
Đêm dài khép cửa canh châu.

Tháng 8 – 2008

Tiếng gõ cô liêu

Sỏi đá nghe đau mỗi khi khua xào xạt
Cây cỏ nghe đau mỗi lúc động đong đưa
Lại còn thêm sương nắng gió mưa
Bào mòn cõi vô tri thi thiết

Chiếc lá non vừa xanh mơn biếc
Chiếc lá già vàng úa kéo mong manh
Chưa vào thu, đã có chiếc xa cành
Chưa hết thu, chiếc cuối cùng phơi bụi

Sỏi đá kia đang nằm yên đâu đó
Bỗng vô tình ai bước nhịp khua vang
Dẫm xát xây rồi bỏ lại bên đàng
Trải thời gian nhuộm mình rêu hoang lạnh

Vô tri không, hỡi hư vô lỏng lẻo
Hữu tri không, hỡi vô hữu hai bờ
Trăng lung linh, soi bóng nguyệt đêm mơ
Vàng nhạt hiện, chiếu thiều quang hé nắng

Bên sau hè rau đắng
Cạnh bờ ao rau thơm
Nghe sỏi đá gọi hồn
Núi rừng khua gió hú

Đâu là vì tinh tú
Đâu là cõi vô tri
Thinh không ngổ thâm thì
Mình với ta là một

Hữu vô phân lẫn nút
Ta với mình là hai
Cánh cửa khép tuyền đài
Giữa đôi đàng biển mắt

Sỏi đá kia vẫn nằm bên bờ cát
Gió bụi bay xào xạt mảnh hồn rêu
Đường thủy chung còn gõ tiếng cô liêu
Khua nhịp bước trên hành trình phiêu lữ.

Tháng 9 – 2008

Còn gì sau trái tim đau

Còn gì sau trái tim đau
Kìa trông bãi biển nướng dâu xanh màu
Còn gì sau trái tim đau
Kìa trông bãi cát bờ lau xạt xào
Còn gì sau trái tim đau
Nước đi đi mãi qua cầu chìm sâu
Còn gì sau trái tim đau
Miếng cau đắng đắng miếng trâu cay cay
Trời không, đầy gió lay lay
Đất không, trơ bụi bay bay mây ngàn
Trông qua chiếc bóng thời gian
Rong rêu sót lại trên đàng ta đi
Bên cầu già biệt từ ly
Dòng sông mấy khúc thâm thì gió reo
Vàng thu, chiếc lá đưa vèo
Đông tàn lạnh lạnh, giữa đèo sơn khê
Xuân sang, khép nụ mơ về
Hạ nồng oi ả, ước thề ngậm sương
Nhện giăng rủ bóng nghệ thường
Trăm năm rồi cũng vô thường chìm sâu

Còn gì sau trái tim đau
Hỏi ai góp nhặt sắc màu thời gian
Phiêu du một kiếp trần gian
Hồn ru viễn mộng trên đàng tâm không
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi nước chảy qua cầu về đâu
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi bãi biển bờ lau xạt xào
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi đỉnh bạc gồi đầu sơn khô
Mai sau dù có đi về
Hư vô một cõi mịt mờ thiên thu.

Tháng 9 – 2008

Trái tim đau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi sắc úa pha màu
Theo thời gian bào mòn mưa nắng
Gió đập vùi xơ xác bờ lau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi nước chảy qua cầu
Nước trên cầu xoáy xoay xuôi ngược
Nước dưới cầu cuộn cuộn ngược xuôi

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi một mái trắng đầu
Nước đầu nguồn cạn khô sinh lực
Nước cuối dòng hun hút chìm sâu

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi cạn kiệt con tàu
Trải bao phen tang điền hải biến
Vẫn gập ghình bãi biển nương dâu

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi nát bã cau trầu
Những mặn nồng trộn cay pha đắng
Hương vị nào bạc trắng hoa cau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi mưa dãi nắng dầu
Ngày chưa lên hoàng hôn đã xuống

Bóng đêm về đặng đặng canh trâu

Thế còn gì hỏi trái tim đau
Máu khô khan co bóp nát nhàu
Cổ đẫy xô khắp cùng thân thể
Còn giọt nào để chảy về tim

Thế còn gì là trái tim đau
Tay run run, đứt quăng kính cầu
Giọng khô hơi, lời không ra tiếng
Đất trời buồn, lạnh lạnh mưa ngâu

Thế còn gì là trái tim đau
Một trăm năm rồi cũng qua mau
Một đời người bóng câu cửa sổ
Con đường về cuối nẻo là đâu.

Tháng 9 – 2008

Ta mang một trái tim đau

Sao ta mang một trái tim đau
Tự nhiên thôi, từ thuở ban đầu
Mới sinh ra, thời ã khóc chóc
Khi lớn lên, tiếng khóc câu cười

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi trần gian thống khổ ngập đầu
Bởi nhân sinh bùn đen quện cẩu
Cõi ta bà vùi dập chìm sâu

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi Trường Sơn sương khói phủ màu
Bởi Biển Đông bạc đầu sóng vỗ
Chim Lạc Hồng tan tác thuận mau

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi tình quê khô khốc hương cau
Bởi đồng quê ngô khoai háp nắng
Mạ chết non, lúa cháy sạm màu

Thế tại sao mang trái tim đau
Hỏi làm chi núi Thái kê đầu
Sóng biển Đông rạt rào cứ vỗ
Trắng mái đầu, trắng cả bờ lau

Thế tại sao mang trái tim đau
Hỏi làm chi nước chảy qua cầu
Nước trên nguồn mệnh mang cứ chảy
Nước cuối nguồn dù có chìm sâu

Nên ta mang một trái tim đau
Dấu bức tranh phù thế phai màu
Dấu nhân ảnh phù sinh biến sắc
Đề lắng nghe cát đá nhuộm sâu

Nên ta mang một trái tim đau
Hư vô kia biết mấy tinh cầu
Vũ trụ kia xoay vần cuốn xoáy
Ta mỉm cười mang trái tim đau.

Tháng 9 – 2008

Thắp đèn trượng phu

Hãy bỏ đường đi nhỏ nhỏ
Bước vào đại lộ thênh thang
Kia là đông dục đường ngang
Đây là ngảng đầu lối dọc

Hãy cởi bỏ đi túi bọc
Mới biết trời đất mệnh mông
Đừng làm con ếch oang oang
Quần quanh lòng vòng đáy giếng

Xa lìa cổng cao ngã mạn
Đẹp gì tánh khí cù nhây
Đeo chi mặt đá mảy dầy
Vải thưa sao che mắt Thánh

Bỏ đi hẹp hòi ương ngạnh
Mang chi ích kỷ nặng mo
Trơ trơ “Mẹ Hên, Trùm Sò”
Hết đời, túi tham thũng đáy

Đẹp không, nhân từ bác ái
Quý không, từ tốn vị tha
Khắp trong bốn biển là nhà
Tứ hải đâu không huỳnh đệ

Ca vang trên đỉnh núi cả
Reo hò cuối mỏm non cao
Đưa tay nắm bắt ngàn sao
Rải đi trắng vàng khắp nẻo

Thấp ánh thiền quang chói lợi
Rạng ngời vạn lý châu pha
Khác chi là ngọc là ngà
Đâu cần ao tù bé nhỏ

Mở lòng, có chi là khó
Khép lòng, chốt khóa sao ra
Hỡi người trong cõi ta bà
Thấp đèn trượng phu quân tử.

Tháng 9 – 2008

Câu thơ bỏ ngõ

Vùng đông mới vừa tỏa rạng
Tiếng chim ca hót lên rồi
Lại một sáng sớm tinh khôi
Nhân gian đón chào ngày mới

Lan man làn gió nhẹ thổi
Tạo thêm một nét trong lành
Giọt sương đầu cỏ long lanh
Óng vàng rọi qua tia nắng

Nhẹ nhàng bay bay cánh bướm
Lượn quanh vườn cải sau hè
Chuồn chuồn dưới tàng cây me
Đàn ong bên giàn hoa bí

Tiếng người xa xa lí nhí
Hình như thể dục mỗi ngày
Khởi động thân thể chân tay
Giữ gìn thói quen rất tốt

Tiếng xe của ai rít gió
Cho kịp giờ giấc đi cà
Mỗi người một cảnh trả vay
Cái trục lăn quay cuộc sống

Vạn vật cùng nhau chuyển động

Trên vành trái đất gần xa
Hòa cùng vũ trụ bao la
Bảo hòa hư vô lồng lộng

Một ngày, lại một ngày mới
Một ngày, lại một ngày qua
Không gian bốn chiều giao thoa
Thời gian ba chiều tiếp nối

Sau hè, bướm bay đầu mất
Chuồn chuồn cũng bỏ đi xa
Đàn ong cũng bỏ lá hoa
Tiếng chim không còn ca hát

Thì ra hoàng hôn khuất núi
Bóng đêm đang ẩn hiện về
Một ngày đã hết rồi nghe
Xin chào câu thơ bỏ ngõ.

Tháng 9 – 2008

10 bài – Hiện thực 40

01. Ca vang cùng vạn thể
02. Dữ - Hiện nhân thế
03. Hằng hữu vô cùng
04. Tặng một cõi thơ
05. Xin ngưỡng phục
06. Trả trắng về
07. Hư vô nhờ hạt bụi
08. Trăng tàn chưa pha !
09. Thế thái nhân tình
10. Mím nụ cười khô

Ca vang cùng vạn thể

Ta đi trong mộng trong mơ
Đề cùng tinh tú lững lờ hư vô
Ta đi bên đợi sông chờ
Đề cùng hai ngả đôi bờ nước reo
Ta đi dốc thăm núi đèo
Đề cùng ghềnh lảng cheo leo đỉnh đồi
Kia thời đá lở cát bồi
Đây thời bèo bọt nổi trôi vô thường
Kia thời tiếng nhận kêu sương
Đây thời tiếng quốc tư lừng núi sông

Đi cho hết cả mùa đông
Băng qua mùa hạ oi nồng can qua
Đi cho hết cả xuân hoa
Băng qua thu tím lá sa sau cùng
Không còn có điểm vô chung
Ngược về khởi thủy lạnh lùng bèo mây
Không còn ngọn gió heo may
Phát phơ tê ti nổi này tình kia
Rụng rơi hết cả chia lìa
Thênh thang lối ngõ mang hia lên ngàn
Hòa cùng vạn thể ca vang.

Tháng 9 – 2008

Dữ - Hiền nhân thế !

Cõi trần gian tròng trành muôn vạn nẻo
Kiếp nhân gian khắp khênh muôn vạn đường
Hầm hố gập ghềnh, sỏi đá nhiều nhưong
Mỗi con người chạm va nhiều góc cạnh

Cái lò cừ luôn sục sôi nóng bỏng
Luyện thép gan, tinh lọc những phiêu bông
Cát bụi phong trần, bèo bọt lông bông
Đổ vào bãi sắc không vòn vũ trụ

Xoay tít mãi cùng thiên hà tinh tú
Mà hư vô vẫn trống rỗng vô cùng
Đầu nguồn vô thí, tận đáy vô chung
Bao sinh thể tùy nhân duyên biến thái

Ba vạn sáu, một quãng đường ngắn ngủi
Kiếp con người, đầu đá nát quần manh
Bỉ thử ngã nhân, quyền thế lợi danh
Chưa thỏa dạ, đã hoang tàn nghĩa địa

Biết thống khô, mới sinh, la chí chóc
Nhưng lớn lên, biển đục quây ba đào
Tánh khí lớn dần, ngã mạn cống cao
Sùm bà chè, đeo cổ thành chí tử

Chưa đựng chuyện, đâu có ai chịu dữ
Đựng chuyện rồi, mới biết được ai hiền
Thánh cũng ê mình, đừng nói huyền thuyên
Phải không hỡi con người trong nhân thế !

Hằng hữu vô cùng

Đêm đêm thấp ánh sao mờ
Ô kia tinh tú lững lờ mà chi
Canh thâu gõ nhịp thềm thì
Hư vô khép mở đường đi lối về
Bắt ngang ngọn mạch Tào Khê
Nhìn trông bến mộng sông mê điệp trùng
Có hoành thì mới có tung
Nếu thì không có, thì chung có gì
Băng trình từ thuở ra đi
Đan thanh từ độ tư nghi băng tâm
Ba mươi mới có ngày rằm
Ngàn sao lấp lánh trăng vàng mới thanh
Nhìn trông mây trắng trời xanh
Nụ hoa chúm chím trên cành Vô Ưu
Hữu vô cứ thể chuyển lưu
Thỏng tay vào chợ tầm ngư chi hè
Từ trong chỉ một tánh nghe
Thì bao thể tánh muôn bề tinh thông
Khi thời núi khác với sông
Khi thời núi núi sông sông khác nào
Mộng đâu mà hỏi chiêm bao
Phong sương tuế nguyệt cây đào trở bông.

Tháng 9 – 2008

Tặng một cõi thơ

Ta bước vào cõi thơ
Tất cả đẹp như mơ
Từ nụ hoa gió nắng
Đến chiếc lá vàng khô

Ta bước vào cõi thơ
Tất cả đẹp như mơ
Từ ngàn sao lấp lánh
Đến bèo bọt trôi bờ

Kia lâu đài tráng lệ
Nọ một mái lều tranh
Đó gió mát trăng thanh
Đây đèo heo hút gió

Quê nghèo gòng gian khổ
Phố thị cõi phồn hoa
Sự nhộn nhịp thành đô
Sự an bình thôn dã

Màu xanh xuân hoa lá
Màu tím độ thu vàng
Lạnh lạnh mùa đông sang
Oi nồng trong nắng hạ

Vết rong đeo bờ đá
Dấu cũ dính bên đường
Hoa cỏ ngậm giọt sương
Đồng vàng thơm lúa chín

Giữa rừng khuya thanh vắng
Giữa biển đêm xa vời
Cái đẹp nhoèn nụ cười
Nỗi đau thâm tiếng khóc

Cõi thơ nhìn có khác
Mắt thơ nhìn thoáng qua
Tất cả đồng giao thoa
Vẽ bức tranh phù thế

Khổ, có hay của khổ
Vui, có hay của vui
Cả hai cùng sánh đôi
Vẽ lên đường bất nhị

Rơi tận cùng của ý
Mới khởi động âm ba
Cả hai khi cuối đà
Mình với ta là một

Phóng cao cuối điểm tột
Vút sâu cuối điểm cùng
Cả hai sẽ đi chung
Vào con đường tuyệt lộ

Qua thơ, nhìn hoa nở
Với thơ, nhìn hoa tàn
Viết vài chữ băng ngang
Cánh hoa chưa khép lá

Qua thơ, nhìn cuộc thế
Với thơ, trải dòng đời
Viết vài chữ lơ khơi
Trần gian chưa mở cửa

Ngay nơi nắm mộ cỏ
Còn thấy một kiếp người
Ngay sau một nụ cười
Mắt buồn khô khốc lệ

Ai sống trong trần thế
Biết thêm một cõi thơ
Là ôm cả hư vô
Ca vang cùng vũ trụ

Cuộc đời vốn du thủ
Cõi mộng thực phiêu du
Là sống với thiên thu
Chận hai đầu chung tử

Chỉ cần một hơi thở
Thế giới động ba ngàn
Chỉ cần tịch âm vang
Cả hư vô biến mất

Lật trang thơ một nét
Đã sống dậy muôn trùng
Mở muôn vạn càn khôn
Nhét cõi thơ trống rỗng

Ta không hề trào lộng
Ai thử bước vào đi
Mở bút viết vần thi
Thần Tiên tròn xoe mắt

Ta không hề thêm bớt
Ai vào cõi thơ chơi
Tranh tuyệt thế không lời
Vẽ ba ngàn thế giới

Thôi, ta không nói nữa
Để đời còn cõi thơ
Kéo vũ trụ tàn khô
Thả chung tan mây khói

Cõi thơ là thế ấy

Ai biết nhận cõi thơ
Sẽ không thấy trơ vơ
Trên hành trình bất diệt

Xin chào tranh diễm tuyệt
Tặng đời một cõi thơ
Xin chào người nhân thế
Sống đời đẹp như mơ

Ta ôm cả hư vô
Vũ trụ thôi chao động
Ngân hà thôi xao xuyên
Tặng đời một cõi thơ.

Tháng 9 – 2008

Xin ngưỡng phục

Xin ngưỡng phục trái tim to lớn quá
Ôm trọn tin yêu trái địa cầu
Trải khắp cùng bốn biển năm châu
Cho nhân loại hài hòa chung sự sống

Xin ngưỡng phục tấm lòng to lớn quá
Ôm trọn tình thương trái địa cầu
Cho con người xít lại gần nhau
Không ngăn cách bởi màu da chủng tộc

Xin ngưỡng phục tâm hồn to lớn quá
Ôm trọn từ bi trái mọi người
Cho ai ai cũng mở nụ cười
Không ngậm hờn ả sâu chôn đáy mắt

Xin ngưỡng phục trái tim to lớn quá
Ôm trọn bác ái trái nơi nơi
Cho ai ai cũng được thắm tươi
Không nứt nẻ vì khô cạn máu lệ

Xin ngưỡng phục tấm lòng to lớn quá
Nước bốn biển dù có lúc đầy vơi
Nhưng tình người không có những chơi vơi
Để ai oán cừ thù đeo giới tuyến

Xin ngưỡng phục tâm hồn to lớn quá
Ai ai cũng tôn thờ quân tử trọng phu

Thì mong sao không ốc đảo, ao tù
Để giao tiếp với sông dài biển rộng

Xin ngưỡng phục những con người như thế
Để cuộc đời chấm dứt những đau thương
Để trần gian thấm nhuần đức thanh lương
Cho nhân thế hòa vui trong thánh thiện.

Tháng 9 – 2008

Trả trắng về

Trăng tròn mười sáu lại tròn trăng
Chú Cuội rong chơi với chị Hằng
Lấp lánh ngàn sao óng ánh quá
Vấp chân Chú Cuội té nhẵn răng

Lỗm ngòm ngòi lên mắt chị Hằng
Đưa tay dụi mắt ngó loanh quanh
Mênh mông một cõi đêm trăng lộng
Cuội đứng buồn trông nghĩ ngợi rằng

Chị Hằng tròn trọc tựa như banh
Vũ trụ trông trơn chẳng dốc ngăn
Quỹ đạo lẩn quay không lối cản
Thêm mây đón gió đẩy phù vân

Nên Hằng lơ lửng khắp trời mây
Mới hiện phương đông lại đến tây
Khi tỏ khi mờ đeo bóng nguyệt
Khi tròn khi khuyết ánh trăng lay

Còn ta, còn cõi tám thân gầy
Chân mỗi tay mòn tóc trắng bay
Quanh quần góc đa trông tuế nguyệt
Cơm canh dưa muối sống qua ngày

Cô Hằng tự tại đi đâu đi
Trong trắng trinh nguyên chẳng ngại gì
Trăng ngọc trắng ngà soi khắp chốn
Xưa nay cũng thế có lo chi

Trần thế đêm đêm nhờ có trăng
Ta đâu ích kỷ giữ riêng Hằng
Đó đây đi khắp trong thiên hạ

Nguyệt khuyết trả về ta với trăng.

Tháng 10 – 2008

Hư vô nhờ hạt bụi

Ta hỏi không gian rộng mấy chiều
Có còn một khoảng nhỏ hoang liêu
Đề ta đến cuối bờ xa vắng
Vén bức rèm ghi dấu tuyệt siêu

Ta hỏi thời gian kéo mấy thì
Quá - tương - hiện tại, thử còn chi
Mà sao cuốn hút ba thời mãi
Nếu chẳng có ta, nghĩa lý gì

Ta hỏi trần gian rộng tới đâu
Có nơi nào đó thật thâm sâu
Đề ta đi đến lưu vài nét
Mai một bắt lên một nhịp cầu

Vũ trụ nhìn ta luống ngại ngùng
Có gì vô thi với vô chung
Nếu không hạt bụi trùng trùng chuyển
Thì cả hư vô chết lạnh lòng

Thế thì ta có ngại chi đâu
Bởi vọng, nên đeo lăm móng cầu
Bỏ vọng, chơn như tròn tánh thể
Sóng tan biển lặng gói kê đầu.

Tháng 10 – 2008

Trăng tàn chưa pha !

Đêm đêm trăng sáng tròn trăng
Nhân gian mời đón chị Hằng đi chơi
Đi vào châu thị rạng ngời
Đèn đường góc phố người người lại qua
Đi vào đồng nội xa xa
Thơm thơm bông lúa lá hoa trĩu cành
Lên cao gặp đỉnh non xanh
Sa vào rừng thấp gặp ngành suối reo
Băng qua lưng chừng núi đèo

Len men mồm đá cheo leo giữa trời
Xuống sông ra biển vui chơi
Gập ghềnh sóng vỗ trùng khơi xô bờ
Vào thăm nghĩa địa tiêu sơ
Hồn ai thấm lạnh đội mồ bước ra
Đi chơi, chớ ngại chi mà
Chị Hằng theo bước trăng ngà cùng ta
Ngàn sao nhấp nháy xa xa
Cho chơi chung với kẻ tà trăng mờ
Cùng đi dưới ánh trăng mờ
Viếng thăm ngõ vắng cuối bờ hoang liêu
Chùng như hiện nét cầu kiều
Xưa kia ai đứng đìu hiu một mình
Hư vô một cõi lặng thinh
Chưa nhòa chiếc bóng lung linh xa mờ
Chị Hằng còn luyện trăng mờ
Nhưng chân đã mỗi giả vờ nói nhanh
Tạm chia tay nhé chưa đành
Còn đêm mai một chúng mình dạo chơi
Khi hoàng hôn ngủ lưng đồi
Ta cùng trăng xuống thăm người nhân gian
Chị Hằng nói thật nhẹ nhàng
Thôi, chào chị nhé, trăng tàn chưa pha.

Tháng 10 – 2008

Thế thái nhân tình !

Nhân tình thế thái trong đời
Mượn trang giấy trắng đôi lời nhớ ghi
Viết rồi chẳng biết làm chi
Cát trong học tử làm gì biết sao
Lấy ra cũng chẳng làm sao
Cát trong học tử đi nào, biết chi
Cuộc đời nhân ngã làm gì
Thế thời bào ảnh làm chi, ba đào
VẬY mà “Nam Đẩu”, “Bắc Tào”
Đông Tây bán loạn cào cào lẫn quay
Trắng đen, đen trắng đổi thay
Dây dưa những nặng kéo cày bừa lê
Tình người treo đỉnh nhiều khê
Tin yêu chôn đáy nẻo khổ đau
Người trong một nước cũng rầu
Huống chi thiên hạ năm châu sao đành
Quyền uy, tham vọng, lợi danh

Mộng vương đồ bá tranh giành ăn thua
Được thời tự đắc “làm vua”
Thua thời “làm giặc” phủ bùa hôi tanh
Gây thù chuốt oán tơ mảnh
Tạo mê hồn trận vờn quanh ma đầu
Lớn làm theo lớn tranh nhau
Nhỏ làm theo nhỏ đủ màu trần gian
Nhân tình thế thái đa mang
“Trèo lên lưng cọp” làm càng phóng lao
Nhân tình thế thái lộn nhào
“Đến khi xuống chó”, chiêm bao mất rồi
Lâu dài nghiệt ngã ôi thôi
Nhân tình thế thái trong đời tỉnh chưa ???

Tháng 10 – 2008

Mỉm nụ cười khô

Muốn niềm đau hết khổ
Hãy mỉm nụ cười khô
Tim đau hết đại khờ
Thầy xuống thêm băng giá

Muốn niềm vui xuất hiện
Hãy quẳng gánh ưu sầu
Nước mắt hết giọt châu
Biết tháo tung cánh cửa

Tim đau chết quá nửa
Mang sức sống hồi sinh
Hạnh phúc mãi bên mình
Đừng đóng khung lộng kính

Cỏ úa vàng chết lá
Chỉ mưa nhẹ bay bay
Màu xanh thoáng hiện ngay
Trên đồng khô nắng cháy

Nụ cười thật bén nhọn
Chỉ cần noãn vành môi
Hạnh phúc thật tinh khôi
Sẽ rụng rơi trái chín

Cuộc đời nào màu tím
Cuộc đời nào màu hồng

Mây ngủ gôi đầu non
Giọt mơ, ươm sự sống.

Tháng 10 – 2008